

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çök — kalk dansı moda
oldu. — Gazeteler —

— Aman, çökmeden kaçalın
kocacığım!..

BÜTÜN BANKA İŞLEMLERİNİZ İÇİN

TÜRKİYE BANKASI

hizmetinizdedir

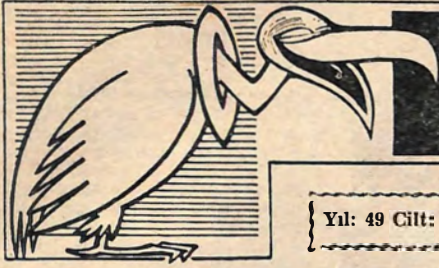

Umum Müdürlük - Ulus Meydanı (Ankara)

CARİ HESAPLAR ● HAVALE ● TİCARİ SENETLER
● KEFALET MEKTUPLARI ● DÖVİZ ALIM VE SATIMI ● SEYAHAT
ÇEKLERİ ● İTHALÂT AKREDİTİFLERİ ● KİRALIK KASALAR ● v. s.

DÜNYANIN HER TARAFINDA MUHABİRLERİ VARDIR

(Yeni Ajans : 1021 — 46)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 17 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 14 Nisan 1971 • Fiyatı: 125 Krs.

Yeni Düşmanlık Tohumları

DÜŞMANLIK güzel bir şey değildir.

Bitmez tükenmez bir husu met cehenneminin alevlerinde yarakarak yeryüzünde cehennemin koşullarını geçerli kılan çok insan vardır. Bunların hayatı, her Tanrının sabahı düşmanlık iksirinden bir yudum içmekle başlar.

İnsan vardır ki kardeşine düşmandır..

İnsan vardır ki komşusuna düşmandır..

İnsan vardır ki en yakın arkadaşına düşmandır..

Köyünde, mahallesinde, kasabasında, kentinde birbirine düşman insanların yaşadığı bir ülke düşünebilir misiniz? Hâbil ile Kabil'in hikâyesi kutsal kitaplar da yazılıdır gerçi... İki kardeşten birinin kaatil, ötekini maktul olması, belki de insanlığın kaderi gibi ilk dedelerimizin alına yazılmıştır. O günden bu yana, düşmanlığın faturasını çok pahalıya ödedi insanlık... Yirminci Yüzyıl'da Kore'li Kore'liye, Vietnam'lı Vietnam'lıya, Pakistan'lı Pakistan'lıya düşman... Zenci beyaza, beyaz zenciye düşman... Doğu Batıya, Batı Doğuya düşman...

Galiba dostluk dediğimiz esrardan demlenen bir Hippiler kaldı. Büyük kentlerin caddelerinde, sokaklarında, sefil kahvelerinde, saç sakal birbirine karışmış ve eski zaman filozofları gibi umursamaz bir pejmürdelikle dolaşarak dostluk satacaklar: — Haydi bir okka kaldı, akşam pazarı!..

Ahır zaman peygamberleri mi bunlar?

Düşmanlığın geçerli olduğu bir dünyada dostluk satmak, ya da körler çarşısında ayna satmak...

Ne farkı var?

Hippiler Sultanahmet çeşmesinin çevresinde, Ayasofya'nın etkilerinde ve iki medeniyetin keşiştiği mahallelerde dolaşıp, Babili'yi ağır ağır tırmanırken, dünya nimetlerine sırt çevirmiş bir yitlik kuşağın Türkiye'deki diplomatları izlenimini yaratıyorlar. Ve sanki bizlere diyorlar ki:

— Be adamlar, nedir bu öfkeniz, kininiz, husumetiniz birbiriniz?

Gerçekten son yıllarda bizim hayatımızın üslubu, birbirimize düşmanlıkla belirginleşiyor.

Düşmanız birbirimiz...

Saniyoruz ki birbirimizi yiyecek mutlu olacağız.

En başta politikacılarımız var! Hepsi birbirine düşmandır. Halk Partili Adalet Partiliye düşmandır, Adalet Partili Halk Partiliye

düşmandır, Güven Partili Halk Partiliye düşmandır, Halk Partili Güven Partiliye düşmandır, Demokratik Partili Adalet Partiliye düşmandır, Adalet Partili Demokratik Partiliye düşmandır. Ve her bir siyasi partinin politikacıları partilerinin çatısı altında birbirine düşmandır...

Politika mesleğimizin ürünüdür düşmanlık...

Yukardan aşağıya doğru inerek, Hâbil ile Kabil kavgasına gençleri de sürükleyerek 12 Mart'a kadar getirdik memleketi... Şimdi de 12 Mart Muhtırasından sonra yeni bir düşmanlığın tohumlarını memleketi serpe serpe politika hayatını sürdürdüğümüzü sanıyoruz. Galiba bu tür düşmanlık tarımının en baştaki çiftçisi sabık Başbakan ve AP. Genel Başkanı Süleyman bey...

Süleyman bey, önce Adalet Partisi içinde, partiliyi partiliye düşman etti; koskoca AP. ikiye çatladı. Sonra koskoca ve başboş bir tekne gibi yalpalamaya başladı parti... Süleyman beye:

— Etme, eyleme.. dediler.

Lâf dinlemedi.

Gemi karaya oturdu.

Ve şimdi basiretsiz kaptan, karaya oturan geminin kaptan körüsünde bağırıp çağırmağa:

«— Mücadelemizi sürdüreceğiz, Allahın inayetiyle sürdüreceğiz. Arkadaşlar biz bu mücadeleyi nasıl yapacağız? Bu mücadelede biz topun tüfeğin karşısına top

— Demokratik Parti hükûmete güven oyu vermedi. —

POLİTİKA GÜVERCİNİ!

tüfek çıkaracak değiliz. Bu mücadele, kudreti kudretlinin elinden alıp millete maletme mücadelesidir. Bu mücadeleyi biz başacağız.»

Süleyman beyin dediği kudretli kim?

Hangi kudretlinin elinden kudreti alacak? Hangi topu tüfeği kastediyor Süleyman bey?

Süleyman bey Türk Ordusunun topunu tüfeğini kastediyor...

«Kudretli» dedikleri de 12 Mart Muhtırasını vermiş olan kumandanlardır.

Adalet Partisi Genel Başkanı işte böyle bir mücadelenin bayrağını açıyor.

Böyle şey olur mu?

Sen kalk, milleti birbirine düşür, Anayasayı çiğne, yasaları hiçe say, yolsuzluk dosyalarını yüklen, uyarmalara kulak asma, Türkiye Cumhuriyetinin geleceğini ağır bir tehlikeye sürükleye, Kumandanlar Muhtırasını alınca sıvış ve sonra ortaya çıkıp:

— Mücadele edeceğiz.. diye yeni bir düşmanlığın tohumlarını Adalet Partisine serpe...

Süleyman beyin, Sultanahmet meydanında dolaşan Hippilerden akıl almaya ihtiyacı var. Yalnız insanlık değil, bir parça da iz'ana muhtaç çünkü... Bir vakitler Hükûmet Başkanlığı yapmış bir kimsenin bu kadar sorumsuz oluşuna şaşmamak mümkün değil.

AKBABA

AKBABA

Gelecek hafta

İLÂVELİ 24 SAHİFE

Sahifelerini daima yeniyi ve güzele açan AKBABA sizler için ilâveli fevkalâde bir sayı hazırladı.

Bütün sevdiğiniz imzaları; en güzel yazıları ve karikatürleri ile bu özel sayıda bulacaksınız.

AKBABA - TOTO OYNAVIN

500 liraya kadar kazanın

Bu sayımızda başladığımız AKBABA — TOTO yarışmasının ikincisini gelecek hafta ilâveli sayımızda sunacağız.

Gelecek sayımızı bekleyiniz

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR.

Yeni sekreter

MUZAFFER İZGÜ

O gece rüyamda, hayırdır inşallah, birileri bizim kapıyı çalmaya başladılar. Biraz sonra çocuklar:

— Baba seni birileri istiyor, diye yanıma geldiler.

Gittim kapıya. Baktım çok iyi giysili adamlar, altlarında siyah bir araba, boyunlarında papyon kravat:

— Seni Paşa çağırıyor, dediler. İçim hırıptı etti:

— Aman, dedim, Paşa beni ne yapacak?

— Gel hele canım...

— Yahu kardeşim benim Paşayla ne ilgilim var?

— Bin hele, binli...

Yolda meseleyi açtılar. En ensesi kalın:

— Kardeşim, dedi, Paşa seni genel sekreter yapacak.

— Neee?

Yapıştım hemen kapıya, kendimi dar atacağım aşağıya:

— Yoo olmaz, geleceksin, dediler.

— Yahu kardeşim, etmeyin eylemeyin, ben sekreterlik mekterlik yapamam, elimden gelmez bu işler yahu!

— Yoo, biz söz verdik, seni Paşa'ya alıp götürceğiz...

Neyse, vardık parti binasına. Üçlü üç yandan, benim oramı buramı çektiydiler, ceketimin iki ucunu bir yapmak için bir tarafını çeke çeke sündürdüler, boyunbağımı tam yakamın ortasına getirdiler:

— Öksürüğün varsa dışarda öksür, Paşa öksüründen hoşlanmaz, dediler. Sonra kapıyı açıp, beni içiye salıverdiler...

Paşa, kocaman bir koltuğun yan tarafına geçmiş oturmuştu. Beni gördü:

— Gel bakalım evlâdım gel! dedi.

— Geldim Paşam...

— Otur evlâdım otur... Lokum

yer mısın, hıı?

Teşekkür ettim, başımı hayır anlamında salladım:

— Paşam beni çağırılmışsınız, dedim.

— Çağırttım evlâdım çağırttım...

Seni çok hayırlı bir iş için çağırttım, haydi bakalım bu işe lâyık olduğunuzu bize çalışmanla göster.

— İsim ne Paşam?

— Seni kendime genel sekreter yaptım...

— Ama Paşam...

— Yoo, ama mama dinlemem...

Senden önceki sekreterlerimin başına neler geldi bilirsin... Bir tanesi sekreterlikten düşünce, terki diyar eyleyerek yıllarca ne yaptığını bilemeden dolaştı durdu...

Bir tanesi, o yaştan sonra evlenerek her sene bir çocuk sahibi oldu... Bir tanesi, en karışık dönemde Başbakan olma hakkı kabul etti... Ecevit n'olur bilemem...

Yani ya evlâdım bedduamı alma, sakın ola ki hissumma uğrama, anladın mı evlâdım?

— Ama Paşam...

— Yok evlâdım yok, şurada baba oğul gibi elele vererek çalışacağız, vatana ve millete, aynı zamanda partimize yararlı olmaya çalışacağız.

Anladın mı benim tonton evlâdım?

— Paşam bir dakika...

— Yoo, evlâdım yoo... Benim sözümü dinlersen, benim yolundan gidersen, başarısın evlâdım başarısın...

Bugüne bugün ben senin büyüdüğüm, gelirsin, bilmediğin şeyleri dâşırırsın, dâşışmak ayıp değil, kendi kendine iş yapmak ayıptır, değil mi ya evlâdım?

— Şimdi Paşam ben şunu size arz edeyim ki...

— Daha çok şeyler arz edersin evlâdım çok şeyler... Sen yeter ki işini benimse, gelir bana her şeyini

arz edersin... Düşündüm, taşındım, paşa gönlüm dedi ki, gel şu çocuğu genel sekreter yap, dedi... Sevdim seni... Hadi hadi, paşa amcamın elinden ye bakalım şu lokumu...

— Şimdi Paşam ben diyecektim ki...

— Dersin evlâdım dersin, iyi lâflar edersen, bunu Paşa babam da dedi diyebilirsin... Zaten her şeyi söylemek doğru değil evlâdım...

Şimdi söyle bakalım bana, bizim bundan sonraki politikamız ne olmalı?

— Anlamadım Paşam...

— Aman pek sevdim seni, pek sevdim... Ben zaten öyle her şeyi hemen anlatırlar pek sevmem evlâdım...

Bak şimdi çocuğum, daha önceleri bizim bir Ortanın solu vardı, gerçi bunu ben çıkardım ortaya amma, senden evvelki çocuk ben çıkardım demiş... Yok evlâdım yok, ben olmazsam onlar bir şey çıkarmazlar ortaya...

Ortanın solunu ben çıkardım... Şimdi diyorum ki, biz gerçekten ortanın solunda mı olalım, sağında mı olalım, altında mı olalım, üstünde mi olalım, önce biz ikimiz oturup onu bir güzelce tesbit edelim evlâdım...

— Paşam isterseniz ortanın solunun sağının az soltarafının bir milim ötesinde bulunalım...

— Anlamadım evlâdım...

— Şimdi Paşam, orta var ya... Bakın şu kımızı kalemle çizdiğim yer orta olsun, biz şimdi buradayız...

Şu taraf sol, bu taraf sağ...

— Yoo yooo, biz sağın da solun da karşısındayız...

— Yok Paşam karşısında değil, ikisinin arasındayız, şimdi şurada olduğumuza göre, şuraya gitssek sol olur, bu tarafa gitssek sağ olur...

Biz şimdi, şu ortadan sol tarafa doğru de, sağ tarafa biraz kayarak, vatanışa göre ters durumda sağ, bize göre sol durumda olalım...

— Yani evlâdım biz şimdi neredeyiz?

— Sağ ortanın sol yanındayız, Paşam'ın yolundayız...

— Haaa, bu lâfın sonu güzel evlâdım, bir daha de bakıyım evlâdım?

— Paşam'ın yolundayız...

— Çok güzel evlâdım çok güzel, sevdim vallahi seni ilk andan... Paşam'ın yolundayız... Çok güzel, siyasette nerdeyiz evlâdım?

— Yolun ortasındayız Paşam...

— Pek güzel evlâdım pek güzel... Yolun ortasındayız, canımız nereye

isterse oraya gideriz... Güzeel, politikamızı tesbit ettik. Şimdi sen geç şu odaya, bize yeni bir slogan hazırla... Senden önceki sekreterim, ortanın solu dedi ama, bu benim haaa, yani sloganımız buydu demek istiyorum, şimdi sen bize yeni bir slogan bulacaksın evlâdım, bu sloganı parti teşkilâtına mal ettiğimiz gibi halka da mal edeceğiz... Hadi evlâdım, al şu bir bardak sütü, biraz da bisküvi al şuradan, düşün, onbeş dakika sonra gel bana bulduğunu söyle...

Girdim içeriye... Hey Allahım, yahu ben kim sekreterlik kim?... Bir terliyorum içeride, bir sıkılıyorum...

Hep aklıma nedense şarkılar geliyor slogan yerine:

«Bir daldan iki kiraz, biri al biri beyaz»

Yok canım, bu slogan olamaz... Pekiyl:

«Ah, ana beni eversene», bu uası?

İkidebir Paşa gelip kapımı tıklatıyor:

— Nasıl evlâdım, bulabildin mi bir slogan?

Cevap veriyorum:

— Arıyorum Paşam...

— Ara evlâdım ara, bulunca hemen bana haber ver...

Yahu ne desem ki, nasıl bir slogan bulsam ki? Geçtim atasözlerine: «İşleyen demir ıslar»... Olmaz ki...

«Yol yürütmekle, borç ödemekle tükendir». Bu da olmaz...

Hey Yârabîm delirmek isten değil... Bu arada yine kapı tık tık:

— Evlâdım n'oldu bizim slogan?

— Arıyorum Paşam arıyorum...

— Acele et biraz evlâdım...

«Bal tutan parmağını yalar». Bu da olmaz ki... Yine aklıma bir şarkı takılıyor:

«Olmaz olmaz bu iş olamaz».

Sormaz mı pekiyi vatandaş o zaman:

«Hangi işi yasaklıyorsunuz bize?» diye...

Vessellâm bulamadım... Başım önümde çıktım dışarıya... Sordu Paşa:

— Nasıl evlâdım, şöyle güzel bir şey bulabildin mi?

Ne diyeyim, şimdi bulamadım desem, Paşa kızacak, en iyisi lâfı biraz uzattıktan sonra, bulamadım, demek...

— Aman Paşa, çok yaşa, dedim...

Daha ben böyle der demez, Paşa'nın gözleri sevinçle parlayarak:

— Bir daha de bakayım? dedi...

— Aman Paşa, çok yaşa...

— Çok güzel evlâdım çok güzel... Bundan güzel slogan olamaz... Hemen bu müjdeyi dışardaki arkadaşlara verelim... Gel bakalım gel, seni şöyle bir alınından öpeyim... Sen de bin yaşa evlâdım, sen de bin yaşa...

Kapıyı açtı:

— Gelin çocuklar gelin, dedi, bakın yeni sekreterime, ne güzel bir slogan buldu partimiz için... Söyle bakalım evlâdım!...

— Aman Paşa çok yaşa!...

Ötekiler:

— Allah Allah, kırk yıl düşünseydik böyle güzel bir slogan bulamazdık yahu, dediler.

Paşa, benim sırtımı sıvadıktan sonra:

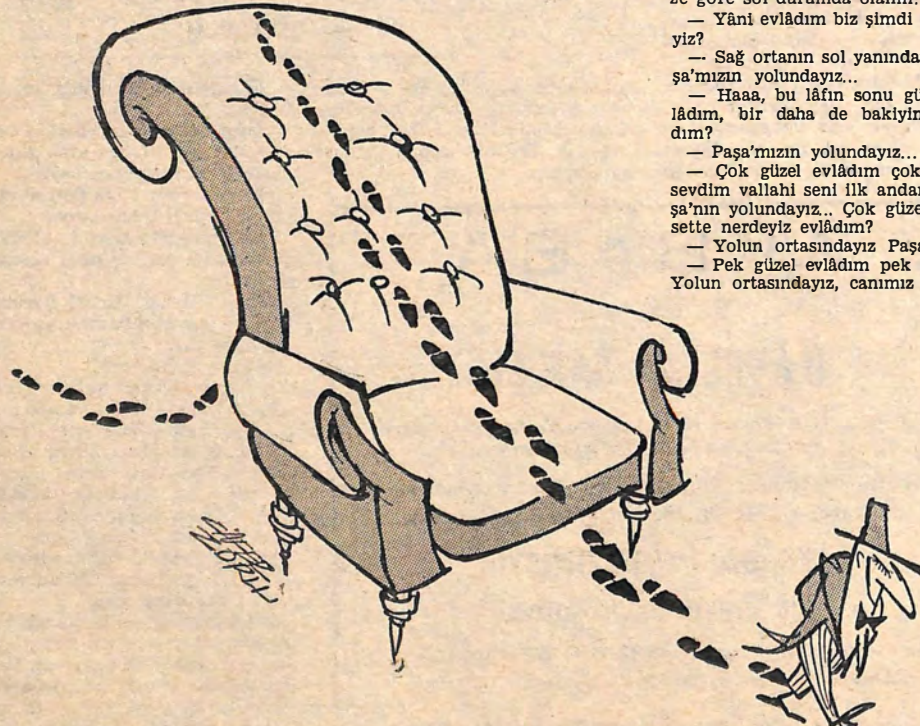
— Haydi bakalım evlâdım, göreyim seni, bu sloganı partinin tüm teşkilâtına hızla yaydığın gibi, vatanışlara da yay!...

İşte tam bu sırada uykudan uyanmışım... Ama sayıklıyormuşum daha:

— Aman Paşa çok yaşa, aman Paşa çok yaşa!...

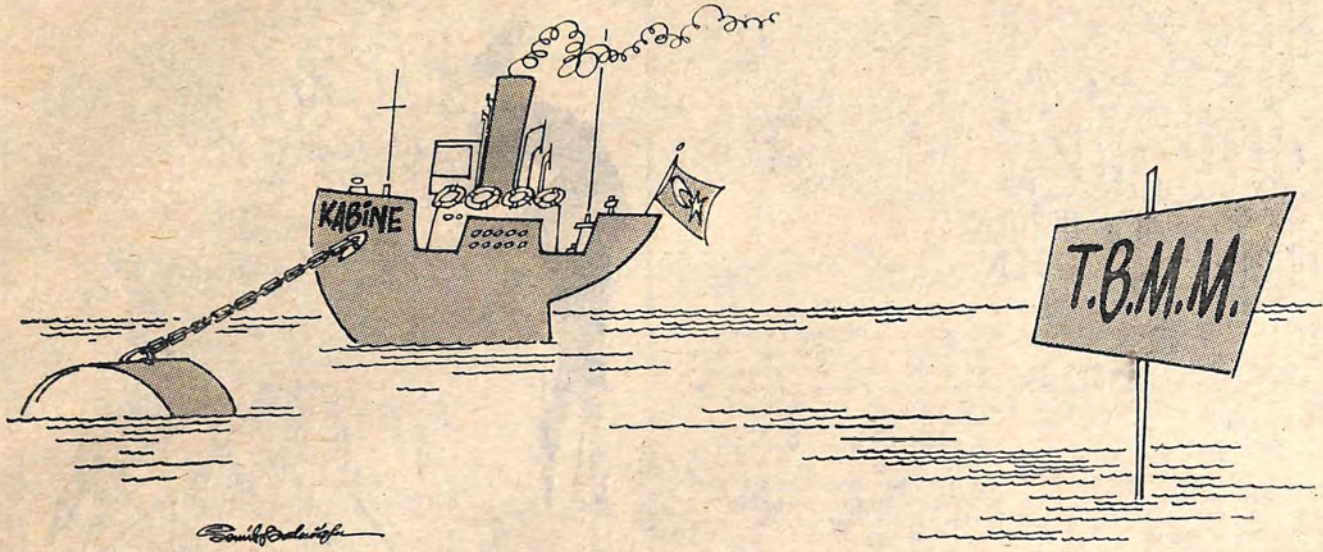
Karım dürttü:

— Ne sayıklıyorsun be, Paşa'nın yataktaki işi ne? diye.

Geçici hükümet!

Muzaffer İZGÜ

Sütlüman!

YAŞINIZ uygunsa hatırlarsınız: eskiden dünyada belirli formüllere göre çeşit çeşit serüven filmleri yapılır, bu zirvaların hepsi de pek gerekliliymiş gibi Türkiye'ye getirilip çocuklarımızla gösterilirdi.

Söz gelimi, «Otuz kısımlı tekni- li birden» diye reklam edilen ve hiçbir zaman «tekni- li birden» oynatılmayıp her hafta bir bölümü gösterilerek piyasaya tak- sitle sürülen kovboy filmleri vardı. Bunların kahramanı her zaman beyaz şapka giyip beyaz ata binen, onunla uğraşan kötü adamlar da —her halde kötülük- lerini ille açığa vurmak için— her zaman kara şapka giyip ka- ra at sırtında melunluk ederler- di.

Tarzan filmleri vardı, savaş filmleri vardı, gangster filmleri vardı... Hepsini futbol gibi belirli bir çerçevede içinde ve belirli ku- rallara göre oynanırdı.

Perdedeki olayları ağızımız bir karış açık seyrederken bütün o formüllerin ve kuralların sağma- lıklarını rahatça yutardık biz ve- letler.

Ama başka bir çeşit serüven filminin yine kalıp haline gelmiş bir sonu vardı ki, sekiz yaşının mantığıyla bile gücüne çeker- dim. Çoğu kere Pasifik adaların- dan birinde geçen o biçim film- lerin son beş dakikasının içine beş yıllık kaza belâ yığılırdı üst- üste:

Yerliler azar, «Hunga punga vunga!» diye haykırarak birbirir- leriyle kıran kırana dalaşırlar...

Limanda demirli duran kaçak- çı gemisinin tayfaları tam o sı- ra azar, kaptanı köpekbalıklarına attıkları sonra adaya hamle e- derler...

Tam o sıra ormandaki tapınak- ta yerli reisinin kızını kurban etmeye karar veren büyücü azıp kızcağızı direğe bağlar, kutsal timsahların kafesini açar yavaş yavaş... (Oralarda timsah yoktur ama Holivud o kadar incisini düşünmez.)

Tapınağın dibine gömülü hazi- neyi aramakta olan beyaz adam- lar tam o sıra içeri dalar, ama altın hırsıyla gözleri döndüğün- den birbirlerini gırtlaklamaya başlarlar...

Ve bütün bu işler kördüğüm o- lurken, tam o sıra yerin altından

YELPAZE

REFİK ERDURAN

HUNGA MUNGA!

bir berbat gümbürtü gelir, top- rak zangır zangır sarsılır, yerli- ler kaçışır, tayfaların üstüne ka- yalar yuvarlanır, iki taş arasına sıkışan büyücüyü timsahlar ver, hırslı beyazlar tapınak zeminin- deki çatlağın içine düşüp altın- larla birlikte ebediyete intikal e- derler. Çünkü yanardağ ateş püs- kiirmeye başlamıştır tam o sıra!

İşte benim çocuk aklıma yut-

turmakta güçlük çektiğim nokta bu sonuncusu «tam o sıra» rast- lantısıydı. Ötekilerin hepsi insan hırı gürü olduğuna göre biribir- lerinden huylanarak aynı anda azdıklarına inanırım hadi... Ama yanardağa ne oluyor? O niye «tam o sıra» patlasın?

Filndeki yerlilerle büyücünün açısından meselenin bir izahı yok değildi tabii: yeraltı ilâhları

yeryüzünde olan işlere içerlemiş- lerdin de, o yüzden yanardağ pat- latıvermişlerdi.

Ama ben yeraltı ilâhlarına inanmazdım ki. İnanmadığım için de toplum olaylarıyla jeolo- jik olayların üstüste gelişini çok uzak ihtimal sayar, sinemadan tedirgin ayrılırdım.

İtiraf edeyim ki yeraltı ilâhla- rına inanmamak konusundaki a- kılci sebatım son günlerde epey- ce sarsılmış bulunuyor.

Biliyorsunuz, geçenlerde Kırık- han'da bir caminin bombalandı- ğı iddiasıyla «anarşistleri lanet- leme» yürüyüşü yapılırken çatış- malar çıktı, ölenler ve yaralanan- lar oldu, işyerleri tahrip edildi, ilçeye tabur tabur asker gönde- rildi, sokağa çıkma yasağı ko- nultu. Aynı saatlerde İslâhiye'de sanıklar savunmaya giden avu- katlara linç niyetiyle saldırılıyor, Akbank'ı soyan beş kişiden biri İstanbul'da paralarla yakalanı- yor, yurdun birçok yerlerinde di- namit ve bombalar patlıyor, An- kara'da kaçırılmış havacıların öldürülmesi tehdidiyle ilgili müh- let sona eriyor, Bakanlar Kurulu toplanıyor, Orta Doğu Üniversi- tesi çevresinde kan gövdeyi götü- rüyordu.

Bütün bunları bildiren gazete baş sayfalarında, Kırıkhan çar- pışmalarıyla ilgili Anadolu Ajansı haberinin içinde bir de şu cümle vardı:

«Olaylar sırasında şehirde dep- rem de olmuş ve bazı okulların duvarları çatlamıştır.»

Buyurun! Gelin de inanmayın şimdi yeraltı ilâhlarına!

Gerçi okulların duvarlarının çatlamasına şaşılmaz. Olup bi- tenlere baktıkça ben de çatlama- mak için kendimi zor tutuyorum. Ama depremin «tam o sıra» olu- şu yeraltından yeryüzünü seyre- den birtakım büyük güçlerin var- lığına işaret değil mi dersiniz?

Eğer öyle ise, sıkı durun iyi niyetli ve aklı başında vatandaş- lar: eski filmlerin kurallarına göre bu işin sonunda popolarını- zın altından yanardağların ateş püskürmesi de vardır!

Hattâ hattâ, birlikeri kutsal tim- sahları salıvermeye hazırlanıyor- dur belki.

Hafazanallah...

Refik ERDURAN

PERUKA!

Hiç âşık oldunuz mu?

BURHAN
ESEN

ÇALIŞTIĞIM gazetede bir gün, yazarları müdürü:
— Halk bomba patlatmak, adam kaçırmak olaylarını okumaktan bıktı, dedi. Okuyuculara değişik konular vermeliyiz.

— Haklısın.
— Bir anket düzenleyelim. Sokağa çık, önüne gelene: «Hiç âşık oldunuz mu?» diye sor.

— Sordum gitti!...

— O halde iş başına!
Kemeraltı çarşısından geçerken karşına minni etekli, çitlenmiş misali mini-kızlardan biri çıktı:

— Bir dakika küçük hanım!
— İlanı aşka niyetliyseniz kabul günüm değil!...

— Maalesef için içinde aşk var ama, ilan yok.

— Çabuk söyleyin. O halde ne istiyorsunuz benden?...

— Sorum var.

— Sinemaya geç kalacağım.

— Gazetemiz anket açtı. Önümüze çıkana: «Hiç âşık oldunuz muydu?» diye soruyoruz.

— Bugün daha olmadım. Ama akşama epeyce vakit var!

— Daha önce?...

— Dün üç defa geçti başımdan. En çok pazar günleri işler açık oluyor. Beşe, ona çıkıyor bazan.

Küçük hanımın ekspres hızı ile yürüten aşklarına yetişmem imkânsızdı. O sinemaya yollandı, ben piyasaya devam ettim.

Pastanede epeyce bahar görmüş yaşlı bir taze oturuyordu. Yavaşça yanına sokuldum:

— Sayın bayan, hiç âşık oldunuz mu?...

— Ne olmuş, ne olmuş?

— Başınızdan aşk macerası geçti mi diye sordum.

— Sinema rejisörlü müsünüz siz? Tutulan bir şarkının ismine aşkı konu yapıp, mangırları cebine indirecek, geçmez bonoları elime mi sıkıştıracağsınız?

— Hayır. Gazete için anket hazırlıyorum.

— Öyleyse dinleyin. Gönül bu, ota da konar, bilmem neye de. Tutuk bir köseye gönül verdik. Yakı-

sıkı oğlandı kâfir. Önce elele tutuşuk kaldırımları arşınladık. Sonra parklara, tenha yerlere gittik. Ay-lar, yıllar geçti bizim köşenin a-zında nikâh lâfı yok. Baktım herif vurdumduymazın biri, dayattım:

— Oğlum biz evlenmiyecek miyiz?

— Evleneceğiz!

— Ne bekliyorsun o halde? Yek-nesaklıktan bıkmaya başladım. Ev-lenelim. Hiç olmazsa arada sırada kavga eder, eğleniriz.

— Daha erken. Birbirimizi iyice tanıyamadık.

— Ne tanınması ayol. Röntgen film-lerimizi aldırarak, bu kadar içimiz, dışımız ortaya çıkmazdı. Sutyenimin markasını, kilotumun rengini bile biliyorsun!

— Hele biraz daha bekle.

— Neyi bekliyoruz hayatım? Yaş-larımızın kırkı aşmasını mı?

— Eliyle yüzünü işaret etti:

— Hayır, sakalının çıkmasını...

Katır doğurur, dünya sını gibi dümdüz olur ama, köşenin sakalı uzar mı?...

Tongaya fena basmıştım.

İpinin koyverdim, aldı başını git-ti. Bizim firaklı aşk da işte burada bitti.

Üçüncü muhabatım erkekti. Kah-vede oturmuş, nargile tütürüyordu. Uzun saçları sakalı ile karışmıştı. O biçim delikanlılardandı.

— Âşık mısın sen, oğlum! dedim.

— Hayır, Hippiyim amca!

— Hiç âşık olmadın mı?...

— Nargile ile içtiğim kahvenin pa-rasını ödersen anlatırım.

— Kabul şimdi söyleyeceğim kah-ve de benden.

— Dinle öyleyse âbicim. İlk sev-gilimin adı apartmandı.

— İsmi güzelmiş haspanın.

— Güzel de söz mü... Pembe renk-liydi. Başı göklere değiyordu.

— Servi boyulu desene.

— Ne servisi âbicim, gökdelen.

Denize bakan tam 12 daireli vardı.

— Dur yahu. İş karıştırdık galiba. Apartman dediğin, kızın adı de-gil mi?...

— Kız madara ama, sahibi bulun-duğu apartman kız gibi... Uzun çağı-

— Eyvah, bize kök söktürecekler!..

nı yaşıyoruz. Evlenince hem sosyal, hem de ekonomik düzen değişmeli.

Başladık işi ayarlamaya Ayar bit-ti, dedik; torna, freze işine giriştik.

O da tamamlanınca sıra kalafata, cilaya geldi. Düzen bozuk, sermaye piyasaya hâkim. İş hanı sahibinin felçli oğlu paçoza elimizden kapı.

Kalakaldık ortada. Dün içtiğim üç nargile, beş kahve, sekiz kolanın pa-rasını garsona zula et de, mâbadini anlatayım.

Cüzdana davranırken devam etti:

— Apartman elden gidince dün-yalar başıma yıkılmış gibi oldum.

Gece gündüz hayâlimden çıkmıyor. Mecnundan farkım kalmadı. Bu aşk

nerede ise beni mort edecek. İyi yaz âbi, cümle âlem gazetede oku-sun da, aşkın insanları ne hale dü-şürdüğünü öğrensin.

Apartmanı unuttur gibi olunca, Ka-dillak aklımı başımdan aldı.

— Nihayet insanları sevebildin demek. Güzel miydi matmazel Ka-dillak?

— Güzel de söz mü âbi, hârika! Görsen bayılırsın. Farları bir mavi ya-nıyor, bir sarı. Karoserinin üze-rine el değdirmeye kıyamazsın. Dö-şemeleri ipek gibi, yumuşacık. Ka-putu pırl pırl. Geç direksiyonun

başına, bas gaza seni seks'in doru-ğuna çıkarırsın. Arkası, bagaj kısmı bile insanı çileden çıkarır, ne baka-j bel!... Kuyruklu cinsinden bu.

— Yavaş konuş. Çoluk çocuk var etrafta. Duyarlarsa ayıp olur.

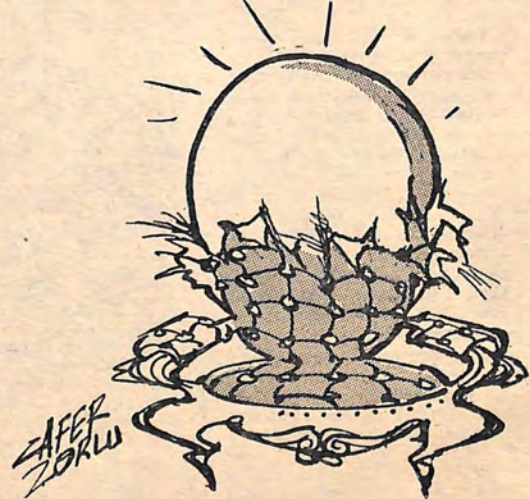
— Bin üzerine, bas pedala, yüz kilometre ile sana seks duvarını a-şırsın. Elime geçerse, vallahi âbi beni kimse indiremez üzerinden.

Daha sıfır kilometrede. El değme-miş. Kızılgan kız!...

— Frene bas da, işi düzeltelim y!-ne. Şu senin gazladığın nesne, yâni Kadillak sevgilinin adı mı, yoksa bildiğimiz otomobil mi?...

— Farketmez. Arabanın sahibinin kusuru yok değil. Ayağının biri to-pal, gözünün biri kör. Başında saç yok, peruk var. Arabada kusur yok ya, sen ona bak. Yaktı beni âbi, köz gibi kavurdu. Üstelik moruk baba-sı her ay ikibin kâğıt cep harçlığı veriyor. Şimdiki aşk trenleri ekono-mik rayların üzerinden kayarak gi-diyor.

Meteliksiz kalblerin, kalp para-dan farkı yok. Aşk pazarında süre-mezsin. Geçmez. Evvelki gün içti-ğim nargilelerin, çayların, kolaların parasını uçları da sana, kotralı aş-kımı anlatayım!

Yazısız

PAZARTESİ :

Açıklığa doğru

Pakistan'daki iç savaşın ilk haftası bitti, fakat durum hâlâ açıklığa kavuşmadı.

Çelişik haberler birbirini izliyor. Ölü sayısının otuz-kırk arasında olduğunu söyleyenler var.

«Üçyüz-dört yüz» diyenler var. Üçbin, otuzbin derken, üçyüz bine kadar yükseldi rakam!

Biraz daha sabredip beklersek bütün ayrıntılarıyla öğreneceğiz dost Pakistan'daki gerçek durumu. Kuvvetliler daima haklı sayıldığına göre, Bakalım Mucibur Rahman mı, yoksa Yahya Han mı haklı?

Hele önce bir tükensin günahsız Pakistan halkı!...

SALI :

Ters insanlardı

Siyasal hayatımızdan niceleri gibi bir Demirel de geldi, gitti; fakat basının saldırıları bitmedi.

Şimdi de tuturdular «Giderayak gene bir sürü ters işler yaptılar» diye...

Yaptıkları da büyük bir şey olsa bari... Bir köprüyi ihaleye çıkardılar, bir de yurt dışından kürek getirmeyi serbest bıraktılar.

Basının «Ters kararlar» dediği bunlar işte.

Bu öfke nedendir bilinmez ki... Oysa hazretlerin yalnız kararları değil, kendileri de oldukça ters insanlardı.

Aylarca «Devalüasyon yok» dediler, sonra tutup paranın değerini düşürdüler.

«Altın yumurtlayan fabrikalar ya pıyozuz» dediler, yüzbinlerce işçiyi yurt dışına gönderdiler.

«Fukaralık canavarının kolunu keseceğiz» dediler, zam üstüne zam; vergi üstüne vergi getirdiler.

«İstifa etmeyeceğiz» dediler, bildiğiniz gibi bir iltimatomla gittiler.

Hani tersliği huy edinmiş bir hükümet giderayak iki ters karar almış çok mu?

ÇARŞAMBA :

Bir gariplik var ya...

İşçilerimizi ülkeye sokmamak için

geniş güvenlik tedbirleri alan Hollanda, bizden acele ikibin hemşire istiyor.

Şu Hollanda ile aramızda doğal bir bağ var ama, bulmamız, adlandırmamız mümkün değil.

Hastane bolluğu ile hasta yokluğu onlarda; mikrop ile hemşire bizde...

Onlar hastane açtıkça bizimkiler hemşire mi çıkarıyor; biz mikrop yuttukça onlar mı hasta oluyor, bilenler sebebına bize de anlatsın.

PERŞEMBE :

Milyarder olacak değildi ya!

1969 yılında Londra'da kurulan «Dünya Akıl Fikir Bankası» iflâs etmiş!

Eee, Allah kimine para verir akıl vermez, kimine akıl verir, para vermez.

Kimine ise hem aklı, hem parayı verir; o da «Akıl dağıtıp para kazanayım» deyip müşteriler beklerken sermayeyi tüketir!

Bir deliler dünyasında kimsenin akıla önem vermeyeceğini ne bilsin garip!

CUMA :

Kıran kim, dövülen kim?

Gazetede konuya ayrılmış koca bir sayfa, üstünde koca bir başlık: «Dünyanın en saçma ve garip rekorları nasıl kırıldı?»

Adınıza rastlarsanız diye merak edip okuduk ki, bize ait tek kelime yok.

«Dünya tokatlaşma rekoru 30 saat karşılıklı tokat atmayla Kiew'li iki Rus'a ait.»

Peki, dünya küfürleşme rekorunun 24 yıl karşılıklı küfürleşmelerle bizim politikacılarımıza ait olduğunu neden yazmazlar acaba?

Belki adımızın duyulmasını iste-

miyorlardır diyerek ikinci konuya geçtik:

«Dünya başaşağı yürütme rekoru 132 kilometre ile bir Alman gencine ait.»

Başaşağı olmada üstümüze yoktur ya, kıskançlık işte...

«Dünya düş altında bekleme rekoru 7 gün 7 geceyle Münih'li bir yavnevi sahibine ait.»

Yooo, bu kadarına göz yumamayız doğrusu!

Bütün dünya biliyor ki, yıllardır düş altında bekliyoruz bir yudum su!

CUMARTESİ :

Yanlış teşhis

Ruh doktorlarının açıklamalarına bakarsak, Türkiye'de erken bunama olan üçyüz bin insan varmış.

İnsaf baylar... «Erken bunama» diye hafıza zayıflığı ile unutkanlığa deniyorsa eğer, vallahi para yokluğu ile, ihtiyaç çokluğundan feleğimizi şaşırarak birader! Bir de erken bunamayla suçlamasına insanı.

PAZAR :

Yardım

Bir köyde Ali Çetin adını taşıyan iki kişinin bulunması, bir sürü yanlışlığa ve karışıklığa sebep olmuş.

Bunlardan birinin boşayacak karısı varmış, diğerinin icraya borcu...

Biri diğerinin karısını boşamış, öteki adaşının icra borcunu ödemiş.

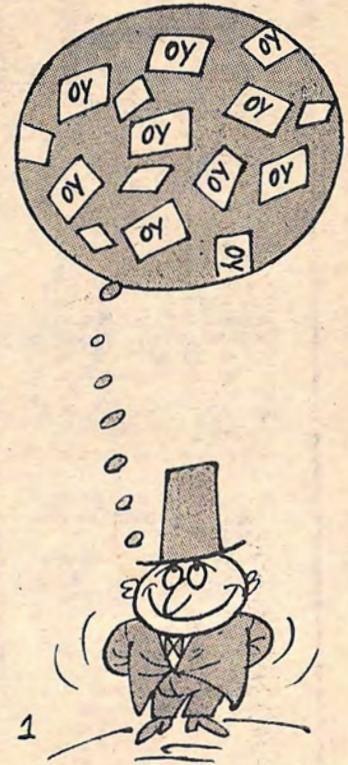
«Bu kadarla kalsa, gene iyi» diyor gazete.

İşin içinde bir bit yeniği bulunduğu anlaşılmış sorup soruşturulmuş ki, karısını boşayan Ali Çetin'in boşanmakla ilgisi yok; borç ödeyen Ali Çetin'in borcu...

Eee, işin içinde yanlışlık da olsa bu kadarcık fedakârlık yapılır doğrusu. Neden dersiniz, önce ikisi de din kardeşi... Sonra ikisi de isim adaşı. Daha sonra ikisi de aynı ülkenin vatandaşı. Daha daha, ikisi de hemşeri...

Elin ele yardım ettiği bir dünya. da, aralarında bu kadar yakınlık olan Ali Çetin'lerden biri, arkadaşının karısını boşamış çok mu canım?

Vedat SAYGEL

1

2

1971'in politikacısı!

SİZİN İÇİN

ASIRLIK KAVAK AĞACI

Sene 1953. İlkokula he-nüz başlamıştım.

Zamanın eğitim ve öğ-retimi, okullar tek tedri-sat yapıyordu. Öğlen ve-meğine eve geldiğimde, rahmetli pederim bahçede bulunan yarım asırlık ka-vak ağacını, kökleriyle be-ra-ber sökmekle meşguldü. Bir hayli yorulmuş, saç, sakalı ter içinde kalmıştı.

— Yardım edeyim baba, dedim.

— Olur oğlum. Bâri şu kazdığım toprakları dışarı at, dedi.

Başladık yoğun bir çalış-maya. Koca gövdeyi top-rağa bağlayan bir sürlü kök vardı. Peder habire kökleri kesmek için, balta sallayıp, didinip duruyor-du. Bir ara gövde sarsıl-dı ve başladı âhenkli â-henkli sağa sola, sallan-maya. Ben de, kendi gü-cümle bu sallanışa yardım ediyor, durmadan sallıyor, sallıyor, yarım asırlık ko-ca gövdeyi minnacık ha-limle yere devirmeye çalış-yordum. Gövdenin devri-leceğine iyice kanaat ge-tirince:

— Baba, devrilecek, dev-rilecek, daha kesme. de-dim.

Bizim peder de kanaat getirmiş olacak ki:

— Doğru oğlum, dedi. Ha gayret beraberce sal-layalım. Devrilecek artık.

Bir-ki, bir-ki, bir-ki...

Belki beş dakika devam-lı, bütün gücümüzle salladık. Nafile... Peder, kıp-kırmızı kesilmiş, soluk so-luğa... Terini silmeye çalışırken:

— Ulan itoğlu it!... Eşşe-ğin kuyruğu da sallanıyor, yerinden çıkıyor mu?... de-mez mi, buz gibi olmuş-tum.

İlhami DÖNERTAŞ
TCDD 5. İşletme Yolu
Servisi memuru
MALATYA

— Bu yedek.. o bozulursa bunu çalacağım!...
— Ya ikisi birden bozulursa?..
— O zaman da, bozuk çalacağım!..

RADYO

Olay, Sivas ilinin Divri-ği ilçesine bağlı Gürpınar köyünde geçer.

Yıl 1948. Tatilde kendi köyüm olan Gürpınar'da-yım. O zamana kadar köy-de radyo yoktu. Ders yılı içerisinde aldığım radyo-mu kurdum, komşular a-kın akın gelip, bilhassa haberleri ve Yurttan Ses-leri ilgi ve hayretle dinli-yorlardı. Komşu köyden o gün İbrahim Ağa da gel-mişti. Yurttan Seslerin sonuna doğru, yasak bir kaval çalındı radyodan. Kavalın bitiminden biraz sonra İbrahim Ağa gide-cek oldu, bana dönerek büyük bir arzu ile:

— Oğul, şu kavalı bir daha çaldırsan da öyle git-sek!... dedi.

Ali TUNA
27 Mayıs İlkokulu Öğ.
ERZİNCAN

DÜNYA İLE GÜNEŞ

Güzel bir bahar günü-üdü. Bir kaç aile kıra git-mişti. Mutlu bir günün coşkunu içinde koşu-yor, çeşitli oyunlar oynu-yorduk. Aniden, şakacı bir insan olan Hasan amcamın sesi duyuldu:

— Çocuklar, gelin baka-lım yanına, sizlere bir su-rum var. Kim bilirse bu kocaman çikolata onun o-lacak, dedi.

Hepimiz heyecan ve me-rakla soruyu bekliyorduk.

— Bakın, dedi, ilkbahar-da çiçekler açar, her yer yemyeşildir. Yazın sıca-klardan durmadan ter dö-keriz. Sonbaharda yaprak-lar dökülür, tabiat sarıla-ra boyanır. Kışın dondu-rucu soğuklar olur. Aca-ba sebebi nedir? Bilin ba-kalım! dedi.

Çeşitli fikirler söyledik. Hasan amca hiçbirimi-

zin cevabını kabul etme-di. «Bilemediniz, durun ben söyleyeyim, çikolatayı da hepinize taksim ede-yim» dedi. Kendi sorusu-nu kendisi cevaplandırdı:

— Çocuklar, dünya ile güneş baharda nişanlanır, yaz gelince de evlenirler. Sonbaharda geçimsizlik başlar mahkemelik olu-rar, kışın da boşanırlar. Anladınız mı şimdi? dedi.

Evvelâ gültüştük. Sonra nedense bir burukluk düş-tü içimize. Çünkü Hasan amca karısından o kış bo-şanmıştı. Ama çocukluk bu, fazla uzun sürmedi bu burukluk. Hisselerimize düşen çikolataları yerken yine çığlıklar gibi neşeliy-dik, yine çoktan o çocuk-luk dünyamızın hülyaları-na dalmıştık.

Serpil SALANTUR
Yeni Mahalle 2. Cad.
10. Sok. No: 11
KAYSERİ

YOL BENİM

Senelerdir yapılmasına devam edilen Trabzon — Rize yolunda inşaat çalış-maları nedeniyle yer yer trafik tıkanması olur.

Gene böyle bir durum-da geçiş hakkının kendine ait olduğunu iddia eden bir şoför, diğer şoföre:

— Görmüyor musun ya-hu, yol benim!... der.

Merak nedeniyle araba-dan inen yolculardan biri de, bir yolun feci derece-de bozuk haline, bir de biriken araçlara bakıp:

— Madem ki yol senin, düzelt şu yolu da geçiş gi-delim, der.

Hasan HOŞGÖR
S.S.K. Hastahanesi
RİZE

CEZA

Vefa Lisesinde cebir dersinde hocamız bize göz-dagi vermek için ortaokul-da verdiği ders esnasında haylazlık yapan bir tale-besini dövdüğünü ifade et-mek için:

— Verdim kerataya odu-nu, verdim odunu...

Arka sıralardan bir ses yükselir:

— Çekisi kaç?... Çekisi kaç?...

Hasan HOŞGÖR
S.S.K. Hastahanesi
RİZE

NEREDE YATAR?

Rize Sigorta Hastanesin-de yatmakta olan oğlunu arayan bir kadın, kıyafet-tinden hastane personeli olduğunu anladığı bir ar-kadaşa yaklaşıp:

— Oğul, ben Çayeli'nden geliyorum. Benim Ah-met'im nerede yatar? di-ye sorar.

Yüz kadar hastanın bu-lunduğu hastanede, Çaye-li'nden gelen Ahmet'in re-rede yatığını bilemeyen arkadaş, kadının ısrarla sorması üzerine:

— Ana, burada bütün hastalar yataкта yatar. Se-nin Ahmet'in de şüphesiz bir yataкта yatıyor! karşı-lığını verir.

Hasan HOŞGÖR
S.S.K. Hastahanesi
RİZE

Yazısız

Her Hafta bir olay

Yazan-Çizen:
ZEKİ BEYNER

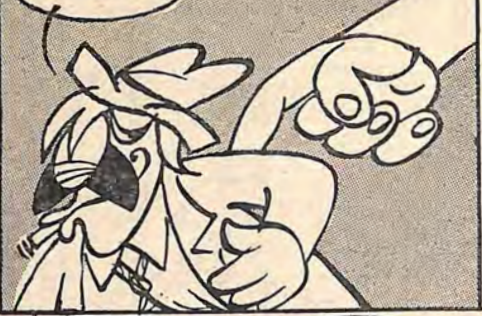
ŞEVKİ ASLANSÜTÜ BİR
MEYHANEDEN ÇIKMIŞ
DİĞERİNE GİRMİŞTİ...
ANLAŞILAN O MEYHANEDEN
DE ÇIKMIŞ...

NEŞ'ESİNİ BULMUŞ GİDİYOR!...

FAKAT, O DA NESİ...
OMUZUNA BİR EL DOKUNUYOR!

Kim o ?..

Hık yani
evet yani...

Şevki
Aslansütü
sen misin?..

Bendeniz
Şevki Aslansütü
yirmi yıllık
içkici!..

Tamam...
seni
karakola
davet
ediyorum

İyi ama,
meyhané
ne güne
duruyor!..

Yürü ulan,
Kara kola...
sayın Şevki
Aslansütü!..

Bu memlekette
içki içmek suç
değil sanırım...

Yirmi yıldır ben, Cezmi'nin
meyhanesinde her gün bir
şişe rakı içer, sonra da
Yolumun
üzerindeki Veli'de
iki kadeh atar
evime
giderim!..

Ne var
bunda?

Bazen de, attığın iki
kadeh birinin başına
isabet eder Karakola
gidersin!..
Bunda ne
var?..

Yaaa... öyle mi!..
Olur böyle vak'alar
Türk polisi yakalar!..

Yazısız

Çök...

BÜTÜN'DE GÜZEL

Sana ilk bakışta güzel diyorlar
Anlamötesi bir bütün'de güzelsin
Bütün sihir burnunda olabilir beğenmediğin
Değiştirme onu, belki çirkinleşirsin.

20. ASRIN ÜÇ HÂRİKASI

İnsan Tohumu Bankası
Para Bankası
Kan Bankası
Al (Banka) yı paranteze
Geriye kalır 20. Asrın üç hârikası:
İnsan Tohumu... Para... Kan...

İNSAN DENEN YARATIK

Gariptir İNSAN denen yaratık
Yılın geceleri az gelir onu deli eden
Mart ay'ını çok görür tiksindir kediden.

Memduh Şevket ORÇUNSEL

* Genç bir çift, Kaliforniya Üniversitesi'nin bahçesinde çırılçıplak dans ederken yakalanmıştı. Suçüstü mahkemesinin kararı gerçekten de suça uygun oldu. Yargıç, 21 yaşındaki delikanlıyı «tabiat aşığı» olarak niteleyip bu sevgisini sürdürme-bilmesi için, bir ağaçlandırma ekibiyle birlikte yirmi gün çalışmaya mahkûm etti.

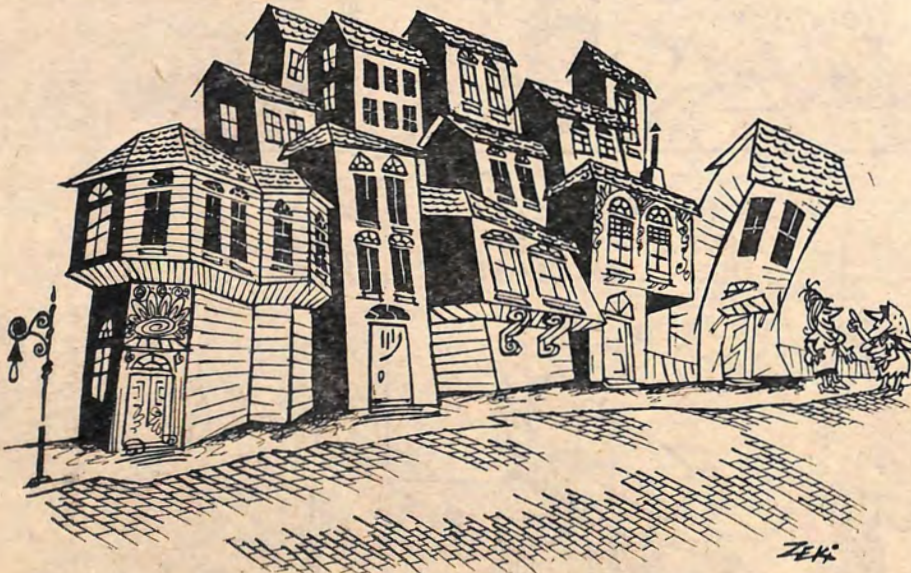
Kız onsekizindeydi. Onun cezası ise on gün hiç durmadan elbise dikmek oldu. Bu elbiseler kızın kendisi gibi soyunmak değil giymek isteyen yoksul kimselere dağıtılacaktı.

* Bir Rus mahkemesi, herkesin içinde öpmek alışkanlığına dur diyebilmek için, parkta öpüşürken görülen bir çifti, Moskova garının orta yerinde her gün iki saat öpmeye mahkûm etti. Ne var ki ceza hemen ertesi gün kaldırıldı. Çünkü suçlu çift cezaı pek eğlenceli bulmuştu.

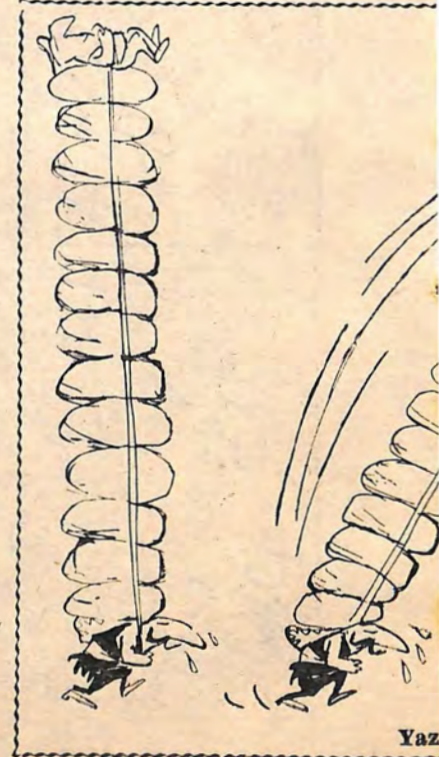
* Hong-Kong'da bir kadın, polise gidip saldırıya uğradığını ve parasının çaldığını anlattı. Çok geçmeden bu parayı kumarda kaybettiği ve kocasından korktuğu için bu yalanı uydurduğu anlaşıldı. Polisi boş yere uğraştırmaktan mahkeme-ye verildi.

* «Bir hanımı yalancı çıkarmaktan nefret ederim» dedi yargıç. «Polise 5 sterlininizin zorla alındığını söylemişsiniz. İşte benim de yapacağım bu... Size 5 sterlin para cezası veriyorum.»

* Los Angeles'da, arabasının camından boş konserve kutusu atan bir kadına yargıç yol kenarında yürütiyip bir mil boyunca bulacağı bu-

- Bu viran evde oturmaya korkmuyor musunuz ayol?..
- Korkmaz olur muyuz.. iki aydır kira vermiyoruz, ev sahibi çıkaracak diye ödümüz kopuyor!..

Yaz

Kalk!..

— Nereye gidiyoruz böyle karıcığım?..

tün konserve kutularını toplaması-
nı emretmişti. Sonuç: Berbat bir
bel ağrısı ve tam 987 paslı konserve
kutusu...

* Kanada'da, kadınların duyacağı
biçimde yüksek sesle açık saçık söz-
ler eden iki delikanlının cezaları ise
İncil'i baştan başa yazıp mahkeme-
ye getirmek oldu.

* Almanya'nın Darmstadt'ında
kadının biri bir mağazadan bir pa-
ket çikolata çalmıştı. Her hafta ay-
nı mağazadan büyük bir kutu çiko-
lata alıp düşkünler evine gönder-
mekle cezalandırıldı.

* Amerika'da, kavun çalan iki
çocuk sabahdan akşama kadar ka-
vun yemeğe mahkûm edildiler. So-

nunda ne kavun ne de başka bir
şey yiyemeyecek duruma gelip hır-
sızlığa tövbe ettiler.

* Avustralya'da bir yarığ, tehli-
keli biçimde araba süren bir şofö-
re ağır bir ceza verdi. Ancak ceza-
yı şarta bağlı olarak kaldırılıyordu:
Suçlu, bir yıl boyunca yakındaki bir
hastaneye giderek trafik kazaların-
da yaralananların tedavilerini sey-
retmeyi kabul ederse...

* Yukarıdakının bir benzeri, A-
merika'nın Ohio eyaletinde oldu. İç-
kili araba kullanırken bir yayaya
çarpan bir kamyon şoförü, kazaze-
denin hastanede kaldığı stirece hap-
se mahkûm edildi.

* San Francisco'da bir narkozl-
tör bir devlet kliniğinde bir yıl bo-
yunca haftada sekiz saat ücretsiz ça-
lışmakla cezalandırıldı. Suçu mu?...
Vergi kaçakçılığı...

ESİNTİLER

(Karacaoğlan'dan)

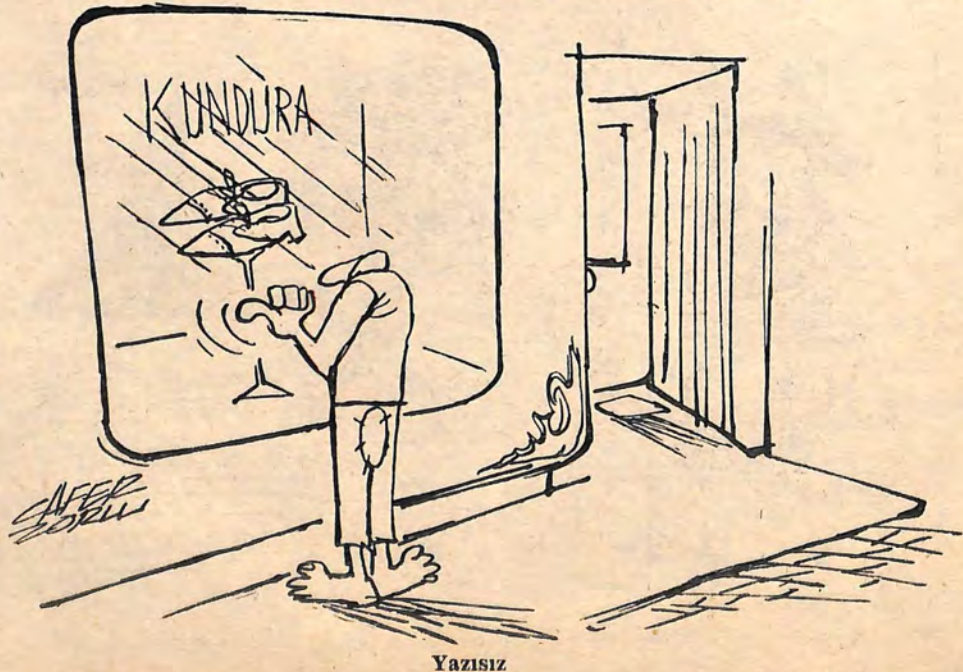
Yosma çimdik yemiş, ama pek kızgın,
Ardına dizilmiş bir sürü azgın,
Kafayı çekmiş de, niyeti bozgun,
Onlar da ne yapsın aşk olmayınca?..

Benim de sevdiğim, sözümünden almaz,
Burnu Mühendis'te, beni hiç takmaz,
Dostluğu üç günden fazla uzatmaz,
Altında araba, yat olmayınca...

Amana da fakir gönül, amana,
Ben de uymak istiyorum zamana,
Yeni monte olmuş, her yanı takıma,
Kolumda bir peri var olmayınca...

Karacaoğlan der ki, maksili gezer,
Kendine o biçim bakamı sezer,
Vurur çanta ile kafanı ezer,
Gönlünce edecek lâf olmayınca...

Fikret YILMAZ

Yazarızsiz

Çocukların dili

KENAN AKINCI

ANNEM anlatır: Ben çocukluğumda birçok sözcüğü olduğundan çok değişik söyler, büyüklerimi bol bol eğlendirirdim. Örneğin, öldürallah peynir diyemezmişim, «teyyir» dermişim. Demek o zamanlar peynir girermiş bizim eve! Sonracığıma, para da diyemezmişim «hava hava» dermişim! Tabii ki bu dil dönmemesi falan değil, bal gibi ileriye görmek. Gördünüz mü otuz yıl öncesinden bugünkü devalüasyon numarasını nasıl çıkmış elin oğlu?!

Bir keresinde, hacca giden komşularımızdan biri hurma getirmiş, bize de vermiş. Ben çok sevmişim bu yemişi. Gelgelelim, adını bir türlü becerememişim. Canım hurma istedikçe «Kurna isterim!» diye yaygarayı basmışım. Götürmüşler çeşmenin başına, kurnayı göstermişler. İyice anlamını kavrayayım diye de kurna sözcüğüyle cümle kurmuşlar; «Kurnadan su akıyor» demişler. Fakat ne gezer, hurmaya dili dönmeyen adamın kurnaya dili döner mi? Buna da «zurna» demişim!... Bizimkiler de inatçı ve de iddiacı. «Bakalım şimdi ne halt edecek?» diyerekten, o günlerde yapılan bir düğünde, çalgıçıların karşısına götürmüşler; birinin çalmakta olduğu zurnayı göstermişler. Sinirli bir adam olan babam:

— Peki bu ne be eşşoğlu eşşek? Zurna buna derler işte! demiş. Zurna... zurna... zurna... diye bir kaç kez tekrarlamış...

Sonra bana sormuş:
— Neymiş bu, söyle bakayım?
Ben; nerden, ne zaman öğrenmişim kimbilir:

— Kaval! demişim.
Babam küplere binmiş:
— Ananın örekesi! diyerek terslemiş beni.

Bu söz üzerine anamla da darılmışlar. Sonra da «Yaşı geldikçe öğrenir» diyerek, dâvalarından vazgeçmişler...

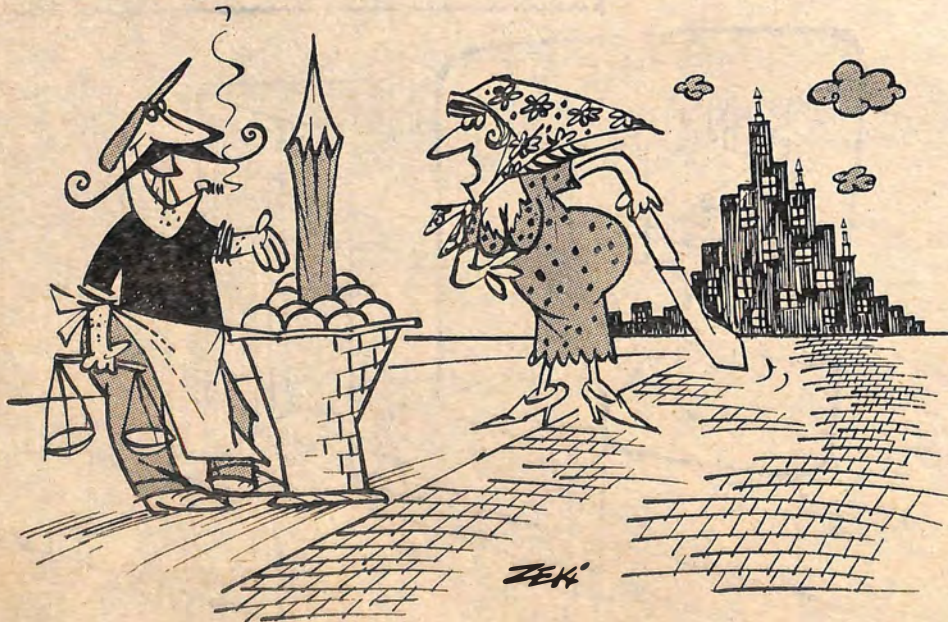
Bir İhsan vardı bizim mahallede, onu görecektiniz. Annesini dokuz yaşına kadar emdi. Oniki yaşına kadar da biberonla gezdi!... İşte bu İhsan, beşinci sınıfta okurken bile birçok sözcükleri beceremez, öğretmene «ölletmen», kaleme «tayem» derdi. «Arkadaşlar» diyeceği yerde «Arpa-daşlar» dediği için ne dayaklar yemişti bizden... Bazılarının çocukluğu biraz uzunca sürüyor işte böyle.

Daha uzun sürenleri de var. Geçenlerde bir lokantadaydım. Elli yaşlarında kadar bir çocuğun garsona:

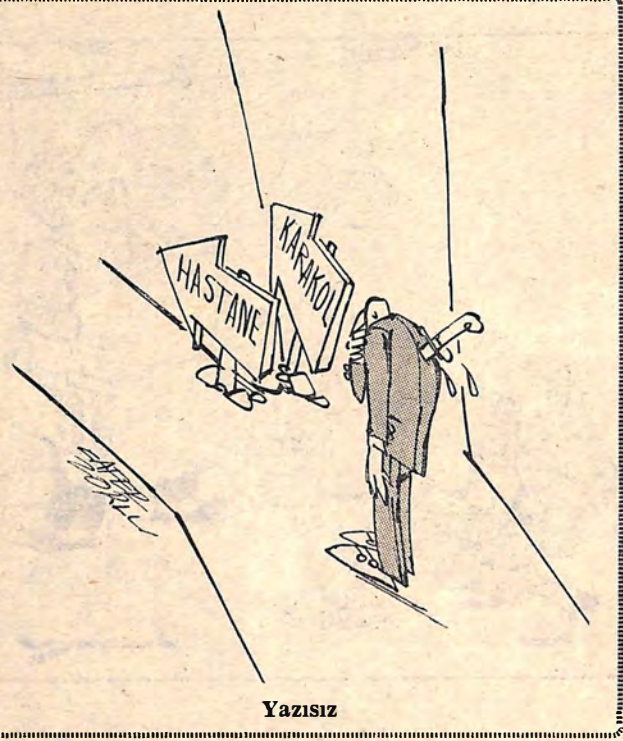
«— Homşarım, bana porsiyon dabağnan bi porselen fasille getir...» dediğini kulağımla duy-dum.

Bazı çocukların dil gelişimleri

Etiket koyma mecburiyetine uymayanlar cezalandırılıyor. — Gazeteler —

— Koskoca etiketi görmüyor musun abla?..

Yazısız

bu kadar da gecikebiliyor.

Bütün bunlar nereden aklıma geldi?

Bundan bir süre önce bir arkadaşla gezmeye gitmişim. Onların bir çocuğu vardı böyle. Yedi sekiz yaşlarında var ama henüz doğru dürüst konuşmıyor.

Arkadaş beni kapıda karşıladı-ğında, içerden de biri seslendi:

— Baba kim gelmiş?
— Haytin amcan geymiş oğ-yum!...

Bana dönerek açıkladı:

— Bizim oğlan. Hep «Haytin amca» der sana. Hayrettin amcan desem anlamıyacak.
— Hâlâ düzelme yok desene?

— Yok. Hep bildiğin gibi.

İçeriye geçtik.

Hali'le —yani arkadaşım— karısı Nebahat hanım hoşladılar beni. Sonra da çocuğa seslendi-ler:

— Ertan! Haytin amcana hoş geydi! desene yavrum.

— Öp elini Haytin amcanın. Yaa Haytin amcası, koca toşun oldu benim aşlan Eytan'ım.

Ertan geldi, elimi öpti:

— Hoş geydin Haytin amca.
— Hoşbulduk, hoşbulduuk... Adın neydi bakayım senin?

— Eytan. Ashında Ertan ama, ben Ertan diyemiyorum.

— Kendi adını bile söyleyemez, dedi annesi.

— Şizin adınızı da söyleyemiyoyum. Haytin diyoyum, Hayrettin diyemiyoyum.

Babası:

— Daha birçok sözcüğü yanlış söyler, dedi. Örneğin...

O örnek ararken çocuk yetiştirdiğine:

— Kapı diyemem tapı deyim; portakal diyemem, korpatal deyim; kamyon diyemem, kaymon deyim; dayı diyemem, ayı deyim; buzdolabı diyemem, duzboladı deyim; sandalye diyemem, dansalye deyim...

— İşte böyle Hayrettin'ciğim. Düzelecek inşallah. Tanrı izin verince hepsini dosdoğru söyleyecek, daha yaşı ne ki?

— Elbette canım, düzelir inşallah, dedim.

O gün, Ertan'ın konuşmaları-na gülerken epey eğlendik.

Ayrılırken, beni uğurlamak için o da çıktı kapıya:

— Güye güye Haytin amca, geş buyyun, bekleyiz... dedi.

Durakladığını görünce de, he-celerin ve harflerin üstüne basa basa:

— «Güle güle Hayrettin amca, gene buyurun, bekleriz» demek istedim, diye ekledi.

Zavallı yavrucuğun dili bir a-çılal...

NURHAN BEZEN NASIL YAZAR?

Her meşhur romancının bir yazma şekli vardır... Kimi oturarak, kimi yatarak, kimi şöyle, kimi böyle yazar... Biz de merak ettik, Nurhan Bezen'in evine gittik... Kendisine sorduk... Dedik ki:

«— Nasıl yazıyorsunuz?»
«— Tabii önce sitiloyla, sonra makineyle... Makinem Fasit'tir, kullanması gayet basittir... Dikkat edin, masanın üstündeki asittir...»
«— İlhamın geldiğini nasıl anlıyorsunuz?»

«— Camı vurur... Bilhassa geceleri gelir... Çünkü üst katta oturan ev sahibi geri kafalı bir emeklidir... İlham gelince her şeyi unuturum... Çünkü çok güzel seviyorum...»

«— Konularınızı nasıl seçersiniz?»
«— Benim için hayat bir konudur. Bilhassa hislerimin girdabında bir diken gibi batan ve ruhumda bırakmış olan vaziyetlerin sonunda bana verdiği şekle göre yazarım... Ve konularımın esas özeti bilhassa aşkın bitmez tükenmez...»

«— Kâfi, anladım... En çok sizi kimler okur?...»

«— Bilinmez... Fakat ekseri onbeş yaşından küçük kızlar, askerler, bir de kendini kimseye anlatamamış meçhul tipler... Haaa, iş adamlarından da çok okuyucum vardır...»

«— Bir isim verebilir misiniz?...»
«— Veremem, çünkü akşama kendisi gelecek... D.N. canım... Meşhur güreşçi...»

BENİ ANLAMADIN

(Romandan en tesirli bir pasaj)

... Genç adamın hoyrat elleri Şüye'nin etekliğinin altında dolaşip jartiyerini aşağı çekiyordu... Locada ikisi, bir de başkası vardı. Sevmenin gizli kalmış heyecanında onları başkası göremezdi... İhsan 45 No. 11 locayı neden seçmişti Yarabbi?... Şüye artık buna bir son vermek emeliyle:

«— Yeter İhsan, ya beni almazsan, ya aşkıma ihanet edersen, ya sigara paydosunda gidersen!..» diye inledi... İhsan ihtilaçlar içinde bu sesi dinledi ve sonra yabani bir dağ kedisinin korkunç ihtarısı içinde:

«— Hayır, dedi, «Şüye hayır... Seni locaya attımsa, boşuna mı attım... Be-locaya attımsa, boşuna mı attım... Benim için hâlâ bākirsın... Pardon, bākiresin...»

«— Ya değilsem İhsan, ya değilsem... Ya senden önce şu bedbaht vücudu teslim ettiysen bir başkasına?...»

«— Hayır, olamaz... Edemezsin!.. Söyle, ilk defa sen beni okşadın de...»

«— Demem...»
«— Dersin, dersin... Yahut to-kadı yersin...»

Ve vurdu gaddar erkek genç kıza... Hem utanmadan üç kere.

Şimdi Şüye bedbaht adımlarla, yağmurun altında inç kırıklar arasında koşuyor ve inliyordu... Derken Şüye uyanmasın da?... Demek bütün bunlar kâbustu...

EN MEŞHUR ESERLERİ

Nurhan Bezen durmadan yazdığı için eserleri 67987 kadardır... Fakat bunlardan ancak ikisi millî olmuştur. Bunlar da «ORDA BİR KADIN VARDI» ve «KAŞKOLLU KADIN»dır... Ancak bu arada binlerce genç kıza inleyen romanlar da yazmıştır... Bazılarını not edin: «Erikler Oldu mu?», «Senden İğreniyorum Tahsin», «Körfezden Fısıltılar», «Aşk Mottosu», «Yavrumu Ver», «Terli Geceler», «Mâsum Bir Bâkirenin İhtilaçları», «Her Eve Lâzım» (Veya Kâzım), «Dokuzymı Vapur», «Çapkın Kamarot», «Beni Önce Sık Sonra Suyumu İç», «Aşk Yumurtası»,

«Çerçinin Kızı Güllü...», «Rüzgâr O Gün O Kadar Sertti ki», «Locadan Kocaya» ve toplattırılan kitap: «Tarifli Salata» kitabı...

Romancı Kadın NURHAN BEZEN

HAYATIM

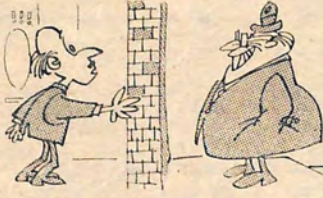
BAHARIN pembe hayalleri içinde doğdum... Babam mahalle bakkalı Yusuf, annem ev kadını Ruhsar'dı... Benim hisli ve romantik bir genç kız olduğumu ancak onbeş yaşında komşumuz eczacının oğlu Bülent erikler çiçek açtığı bir gün anladım... Oh, ilk buse... İlk romanımın adı... Bakkaldan elli kuruşluk kareli bir defterle bir kurşun kalem alıp hemen yazmaya başladım... İlk romanımı edebiyat hocam Saffet bey o kadar beğendi ki, beni yalnız olarak muallimler odasına alarak sıkıştırdı: «Sende hiçbir kıza olmayan şeyler var Nurhan, yaz kızım yaz» dedi... Fakat derken nedense mestolmuş bir hali vardı... İşte o günden sonra kendimi edebiyata verdim... Bâbâî'deki kitapçılarından İnşirah Ekrem'le hem seviştim, hem evlendim, hem de kitaplarımı bastırdım... İlk romanım «Aşk mı Acaba?»yı, polis, içinde fazla miktarda aşk olduğu için toplattırdı... Bu benim meşhur olmama yetti... Ben de hemen kitapçıdan ayrılıp Be-

bek'te bir daire tuttum ve serbest yaşamaya başladım... Dünyama kimseyi sokmaya-caktım... Gerçi çok giren çık-kan oldu ama o başkaydı... Bütün romanlarımdaki erkek tiplerini onu ölçü alarak yaz-dım... Gaddar, haşin, bıyıklı ve mağrur... Tam erkek... Se-ven, fakat hoyratça seven... Yarabbi, hâlâ heyecanlıyım... Neler yazdım ben?... Her şeyi böyle ortaya çıkarmam

doğru mu?... Şimdi ellibeş-i-ne girdim... Fakat hâlâ o ge-lecek diye bekliyorum... Tek tesellim; yazmak, yazmak, gene yazmak... Yazıyorum ya, oh ya!... Bu makine, bu kâ-gıtlar, bu ilham bende olduk-tan sonra yazacağım... Edebî şahsiyetime bir yenisini eklersem ne mutlu bana... Ohhh... Ne kadar heyecanlı de-ğil mi?...

Sudavi Süalp

Neyiniz var Süleyman bey?

KORKMAZGİL

SAAT 17 sularıydı. Nezaket hanım, komşuların telefonuna koştu. Kocasının telefon numarasını çevirirken telaştan elleri titriyordu:

— «Alo! Hikmet, sen misin?» dedi ve bekledi. Sonra çabuk çabuk anlattı: «Muzaffer Ezer'ler geldiler. Çantaları, fileleri yüklenmiş gelmişler. Geceyi bizde geçirmek niyetindedir. Belki yatıya kalırlar. Ben hemen mutfaka geçiyorum. Sakın gecikme! Çok özlemişler bizi. Evet, evet... Doya doya bir gece geçirelim, diyorlar. Birilerine takılıp kalmam!»

Evin hanımına teşekkür etti, koşa koşa çıktı merdivenleri.

Evin içi bir anda çocuk civiltısına kesmişti. Muzaffer bey, kendi evindeymiş gibi büyük bir rahatlık ve içtenlikle geziniyor salonda, kalın sesliyle şarkılar mırıldanıyor, espri yapıyor. Hikmet beyi çektiyordu. Nezaket hanımın Cemile hanım ise dizdize oturmuşlar, karışıklık iki teyp gibi, geçen günleri birbirlerine anlatıyorlardı. Evin dip köşelerinden bulunup çıkarılan oyuncaklar, hemen ayaklara dolasmaya başlamıştı. Nezaket hanım:

— «Valla utandırıyorsunuz bizi» dedi. «Taa oralardan yüklenip getirmişsiniz bütün bunları. Alacak bir şey bırakmamışsınız ki bana. Ne alayım ben şimdi size?»

Karı-koca Ezer'ler, çığlık çığlığa protesto ettiler Nezaket hanım:

— «Sizi cezalandırmak için böyle yaptık» dedi Muzaffer bey.

— «Özledik ayol» dedi karısı da. «Şöyle, tadına vara vara bir gece geçirelim dedik. Zahmet bunun neresinde?»

Konuşa şakalaşa mutfaka geçtiler. Muzaffer bey, bir yandan kitap ve gazeteleri karıştırıyor, bir yandan da ufak ufak içkisini yudumluyordu. Seslendi mutfaka doğru:

— «Dünya varmış be yahu! Anamız ağlamış çalışa çalışa. Yahu, nerde kaldı bu Hikmet? Gelse de, bir an önce bulsak kafaları.»

Kapının zili çaldı. Hepsi birden kapıya üştü. Hikmet bey, kapıya dayanmış, ağzı kulaklarında, herkeşe ayrı ayrı lâf yetiştirmeye çalışıyordu. Muzaffer bey:

— «Ben anlamam reis» dedi. «Sen şimdi resmen suçlusun. Biz burada fiili durum yaratmışız, beymiz ortada yok! Kırk katır mı, yoksa kırk satır mı?...»

Hikmet beyi salona sürükledi. Bir an salonda toplaşıldı, hal-hatır soruldu, sonra herkes, kendi havasına döndü. Evde, gerçekten de, çoktan beri özlendiğin hava vardı. Mutfak civıl civıldı. Çocukların odası civıl civıldı. Salon civıl civıldı. Nezaket hanım, iki masayı birleştir-meye çalışırken, Cemile hanım, yiyecekleri taşımaya başlamıştı bile.

Hikmet bey:

— «Aman azizim» dedi, «söz her gün gelin de, dünya nimetlerinden yararlanalım biz de. Bu ne bolluk böyle?»

— «Yağma yooook!» dedi Muzaffer bey. «Takvimde yazmaz böyle günleri. Özel takvim kullanıyoruz.»

Güle şakalaşa sofraya geçtiler. Şen, şakrak, civil civil bir sofraydı. Cemile hanım:

— «Biz bize bir gece geçirmeye hakkımız yok mu ayol?» dedi. «Vallahı bunahıyoruz.»

— «Ben sabahçıyım» dedi Muzaffer bey. «Beni bu gece bu evden kovacak yiğidin alnını karışalım! Hadi beym, gecemizin şerefine!»

Kapı çalındı.

— «Eyyvah!» dedi Nezaket hanım ve kalktı.

— «Sen otur» diyerek kalktı Hikmet bey, kapıya gitti.

— «Kim olabilir bu saatte?» diye düşünerek çekti sürgüyü. Kapıda, yarı resmi giyinmiş, etli butlu, elinde şişkin bir çanta, bir adam duruyordu. Tanımaya çalışarak baktı Hikmet bey:

— «Buyrun! Kimi aramıştınız?»

Adam, yüzünde hafif bir gülümseme, bir süre baktı Hikmet beyin gözlerine:

— «Tanımadınız mı?»

Hikmet bey, dikkatle bakıyordu adamın yüzüne. Ağzındaki lokmayı gurk diye yuttu:

— «Çok özür dilerim.. tanıyamadım pek...»

Adam, büyük bir içtenlikle uzattı elini:

— «Ben Süleyman... Süleyman Gebeşoğlu...»

— «Süleyman bey... Süleyman Gebeşoğlu...» diye mırıldandı Hikmet bey. «Valla tanıyamadım?»

Güldü adam:

— «Mirmiroğlu'nun arkadaşıyım... Ondan aldım adresinizi...»

— «Mirmiroğlu? Haa.. evet.. şey... Eee, buyrun... Buyrun şöyle...»

Mirmiroğlu'nu da tanıyamıyordu Hikmet bey. Fakat, «tanıyamadım» diyemedi artık. Çekildi kapıdan ve adam, ayaklarını paspaslamadan daldı içeriye. Pardestüsünü astı, çantası elinde, salona yürüdü. Sofradakiler, ev sahibi pozunda, ayakta karşıladılar adamı:

— «Buyrun efendim...»

— «Şöyle buyrun efendim...»

Hikmet beyin sevinci kursağında kalmıştı; sessizliği bozmak istedi:

— «Efendim... Mirmiroğlu adlı bir arkadaşın arkadaşı... Süleyman bey... Süleyman Gebeşoğlu...»

Sofrada, gizlenemeyecek bir hoşnutsuzluk belirmişti. Sanki, kaynayan kazana bir masrapa soğuk su döktülmüştü. Herkesin lâfı, gırtlığında ekşimşti. Hikmet bey, Muzaffer beye gözgöze geldikçe acı acı gülümseyiyor, dişlerini sıkıyor, «elden ne gelir?» gibilerden omuz çeki-yordu. Süleyman Gebeşoğlu, sanki bu sofraya kendisi için hazırlanmış gibi, büyük bir rahatlıkla yiye içmeye başladı. Yiyordu, durmadan yiyordu. İçiyordu, durmadan içiyordu. Sofra değil, sönük, buruşuk bir balon vardı sanki ortada. Sofra ü-lüştü... Salonun az önceki tatlı ışığı gitmiş, çocuklar esnemeye başlamış-lardı sıkıntıdan.

Saat 24'e geliyordu. Muzaffer bey, karısına bakarak:

— «Biz yavaş yavaş toparlanalım hanım» dedi.

Süleyman Gebeşoğlu, bardağına rakı doldurdu ve beşinci elmayı soy-maya başladı. Elmayı bıraktı, iki muzı üstüste indirdi gövdeye. Portakala uzanmışken vazgeçti, iki muzu elinin altına koydu, bir yenisini bir lokmada yuttu.

— «Tavugün derisiyle gerisi, derler» dedi ve salon dolusu güldü. «Siz de bana derisiyle gerisini vermiş-siniz.» Tabacağına iki kepçe pilâki doldurdu. İri bir peynir topağını

bir lokmada yuttu, piirenin üstüne salata atıştırmaya başladı.

— «Hadi hanım» dedi Muzaffer bey, «hazır! çocukları! Vakit geç oldu. Bu saatten sonra yormayalım Nezaket hanımı. Onun da dinlenmeye ihtiyacı var.»

Nezaket hanımın Hikmet bey başkıştı. Süleyman bey:

— «Daha çok erken beym» dedi. «Bu saatte gidilir mi? 12'den sonra taksi tarifeleri hep aynı. Şu güzel sofrayı bırakıp gitmek, doğrusu, enayiliktir.» Beş kaşık pilâkiyi ağzına doldurdu, muza uzandı.

— «Evet ama» dedi Muzaffer bey, «çocuklarla güç oluyor. Sonra, Nezaket hanım da çok yorgun. Bizler çalışan insanlarız, beyefendi.»

Hikmet bey, suçlu suçlu susuyordu. Cemile hanım, sinirlice kalktı:

— «Hadin çocukları!»

— «Ama anneciğim» dedi en küçüğü, «hani burada yatacaktık?»

Cemile hanım, kaşlarını çatarak baktı küçüğe:

— «Ben sana şaka yaptım yavru-cuğum... Nezaket teyzenin yatağı yok ki... Hem, büyük şehirde yatı-yı kalmak da ne demek? Herkesin evi, kendine göredir, yavrucuğum. Hadi, hadi, kalk bakiyim!»

Nezaket hanım, tüzülmüş, minnetle baktı Cemile hanımın gözlerine. Süleyman Gebeşoğlu, konuşulanları duymamış gibi, masada mekik dokuyor, çatalı bırakıp kaşığı alıyor, elmayı yutup portakala uzanıyordu. Sandalyesinde duracak hali kalmamıştı ama, durmadan yiyor ve içiyordu. Ne Mirmiroğlu'ndan söz edildi, ne başkasından. Bir ara Nezaket hanım, kocasını mutfaka çekti:

— «Bu ne saygısızlıktır kuzum? Kim bu hayvan?»

Sıkıntıyla omuz çekti Hikmet bey:

— «Tanımiyorum!»

— «Eee, defolup gitse ya?»

— «Ben n'apayım yahu, gitmiyori! Cideceği de yok!»

Elini eline vurdu Nezaket hanım:

— «Tuuu, Allah kahretsin! Burunlarından geldi zavallıların. Ne di-yeyim ben şimdi, n'apayım ben şimdi? Kibarca kovsana şunu!»

— «Kibarca kovsana'yımış... Nasıl kovayım kuzum?»

Salona döndüler. Muzaffer beyler kalkmışlar, çocukları hazırlamışlar-dı bile. Bir iki özlür lâfından sonra, üzgün ve doymamış yüzlerle çıkıp gittiler. Süleyman Gebeşoğlu, hâlâ atıştıırıyordu:

— «Enayilik yahu!» dedi. «Şu sofrayı bırakılır mı? Birazcık daha rakımız yok mu reis?»

— «Şarap dersiniz var» dedi Hikmet bey.

— «Olsun, olsun.. getir sen!» Bir türkütü tutturdu: «Rakıyı da şaraba katalım mı vay...»

Bir bardak şarabı, bir diğiste dipledi. Az sonra da, başını buluşuk masaya dayadı, sızdı. Nezaket hanımın Hikmet bey, yaşlı yaşlı fısıldaştılar. Hikmet bey, karısının getirdiği çarşafı battaniyeyi sedire bıraktı, kolunu dürttü Süleyman beyin:

— «Vakit geç oldu, Süleyman bey... Şöyle uzansanız bari...»

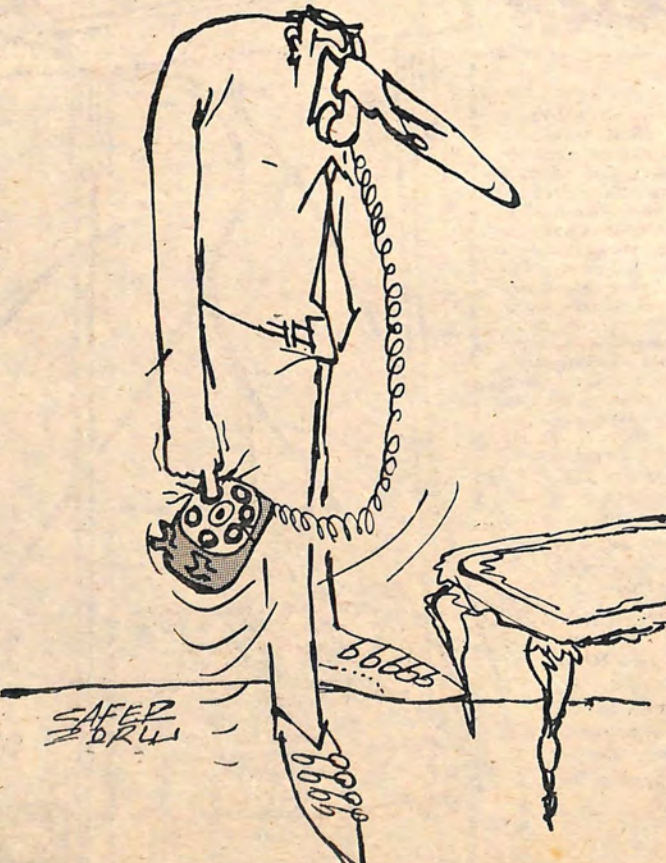
Süleyman bey, başını kaldırdı, kanlı gözlerini Hikmet beye dikti:

— «Haa, evet... Uzanayım şöyle...»

Sallanarak kalktı, ceketini koltuğun üzerine attı. Hikmet beyle karısı çekildiler.

Sabahleyin saat 8.00.

— «Kalkmamış mı daha?» dedi Hikmet bey.

— Alooo, Arıza!..

— «Ses seda yok» dedi karısı.
Hikmet bey, traş oldu, giyindi.
Saat 8.30. Salonun kapısını dinledi:
çıt yok. 9'da mutlaka dairede olma-
sı gerekiyordu.

— «Sen git istersen?» dedi karısı.
— «Nasıl giderim canım? Elin ya-
bancısını evde bırakıp da...»

— «Gider kaldırırsın öyleyse! Ko-
lundan tutar, atarsın sokağa. Aaa,
çattık belaya ayol! Ben böyle hay-
vanlık da hiç görmedim!»

Hikmet bey, dişlerini gıcırdattı.
Saat geçiyordu. Salona girdi. Süley-
man beyin gözleri yumuktu.

— «Ohhööö...»
Süleyman beyde tıs yok.

— «Günaydın Süleyman bey!»
Süleyman beyin soluğu sıklaştı.

— «Ohhööö! Süleyman bey!»
Süleyman bey, açtı gözlerini.

— «Belki önemli işleriniz vardır.
Saat 9'u geçiyor.»

— «Yoo» dedi, «önemli bir işim
yok...»

— «Ama benim var, Süleyman
bey. Saat 9'da dairede olmam ge-
rek.»

Süleyman bey, bir an düşündü,
gözlerini kaçırdı:

— «Evet... Doğru... Hay Allah...
Eee, siz gidin bari...»

— «Sizi bırakıp gidemem ki... Ne-
yiniz var Süleyman bey? Rahatsız
mısınız yoksa?»

— «Yoo, değilim... Hayır, şey, e-
vet... Rahatsızım galiba... Başım ağ-
rıyor... Vücudum kırık... Kalkacak
halim yok...»

— «Doktor getireyim mi?»
— «Yoo yo! Doktor filân istemez...
İstemez de... Hay Allah!»

— «Bir şey mi dokundu acaba?»
— «Bilmiyorum ki...»

Dikilip kaldı Hikmet bey. Dişleri-
ni çığnıdı:

— «Ben saat 9'da dairede olmak
zorundayım. Eyvah, saat 9.15 ol-
muş!.. N'apacağız şimdi, Süleyman
bey?»

— «Siz gidin, siz gidin...»
— «Hanım da çıkmak zorunda...
Evde kimseler kalmıyor...»

— «Hay Allah...»
Hikmet bey, çıktı salondan, volta
vurmaya başladı yatak odasında.
Sövlüp sayıyordu. Karısı:

— «Senin pısrıklığın!» dedi. «Tu-
tup kolundan atamıyor musun ku-
zum? Ya kötü bir maksatla gelmiş-
se? Aaaa!»

— «Tam da terfi günüm...» diye
dişlerini gıcırdattı Hikmet bey. «Be-
la diye buna derler işte! Çıldıraca-
ğım yahuh!»

Sert adımlarla salona geçti:

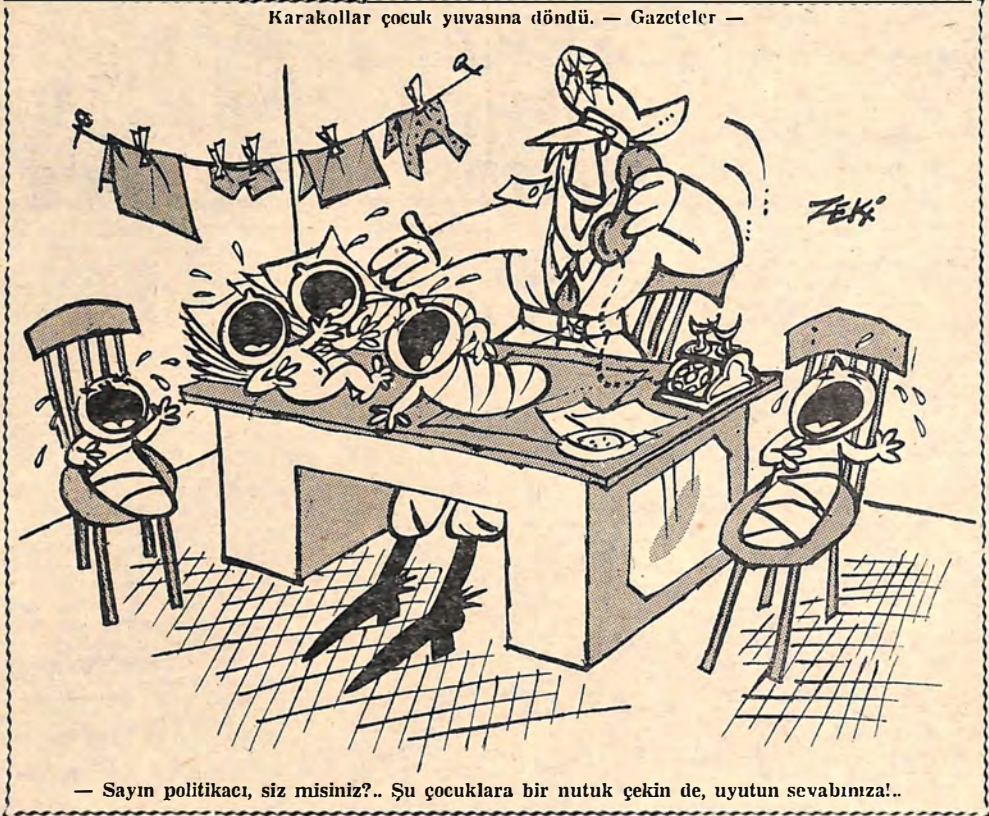
— «Neyiniz var Süleyman bey?
Lütfen söyleyin ki bir çaresine ba-
kalım. Biz, çıkmak zorundayız. Böy-
le yatıp kalmamız mümkün değil!»

Süleyman bey, gözlerini sıkı sıkı
yumdu:

— «Siz gidin... Hanımefendi de
gitsin... Ben, biraz iyileşince kalkar
giderim. Çocuklar evde değiller mi?»

— «Çocuklar da gidecekler efen-
dim!»

— «Eee, ne yapacağız şimdi? Ama
ben de çok rahatsızım birader...»

— Sayın politikacı, siz misiniz?.. Şu çocuklara bir nutuk çekin de, uyutun sevabınıza!..

Hikmet bey sinirlendi:

— «Rahatsızsanız, buyrun, araba-
ya atlayıp doktora gidelim. Güç du-
rumdayım ben, Süleyman bey!»

— «Aaaah ah! Ben de senden güç
durumdayım birader!»

— «Neyiniz var Süleyman bey?»
— «.....»

— «Nabızınızı görebilir miyim?
Belki bir çare...»

Battaniyeye sıkı sıkı sarındı Sü-
leyman bey:

— «Yoo yo! Çok terliyim galiba...»
— «Havlü vereyim mi?»

— «Hayır hayır! Böyle kurutma-
ya alışkınım ben. Bir kere daha böy-
le oldumdu da, aynen böyle taptım-
dım.»

Karısı bağırıyordu dışardan:

— «Geç kaldın Hikmetee! Benim
de vaktim geçiyor, ayol!»

Hikmet bey, sinirli adımlarla çık-
tı salondan:

— «Rezalet bu bel!»
— «Polise haber verelim mi?»

— «Ne diyorsun sen kuzum? Âle-
min diline destan mı olmak istiyor-
sun? Hikmet bey, misafirini polise
çıkarmış evden, demelerini mi isti-
yorsun? Beş paralık olurum ben ya-
hu!»

— «Eee?»
Çocuklar sıralanmışlar, bir ona

bakıyorlardı, bir ona. Hikmet bey,
saate baktı: 10.00.

— «Mahvoldum!» dedi.

Nezaket hanım, oracığa oturdu:

— «Kolonya getirin bana! Kolonya
getirin!»

Hikmet bey, karısının alnını ko-
lonya ile ovarken:

— «Şimdi biz, seninle, yatak oda-
sına saklanalım. Çocuk gitsin de-
sin ki, babamla annem çıktılar; biz
de çıkıyoruz. Anahtarı paspasın al-
tına koyacaksınız. İyi mi?»

— «İyi, iyi!» dedi Nezaket hanım.
«Hayvan herif!»

Odaya çekildiler. Evde çıt çıkını-
yordu. Büyük çocuk, salona geçti,
anlattı Süleyman beye ve gelip sak-
landı odaya. Bir süre sonra, Süley-
man bey, evde kimsenin kalmadığı-
nı anlayınca, yavaşcana saate bak-
tı: 11.00. Ağır ağır kalktı. Seditdeki
çarşafı büküp topakladı, çantasına
soktu. Sonra donunu çıkardı, topak-
ladı, çantaya yerleştirdi. Pantolonu-
nu çıplak bacağına geçirdi. Çabucak
giyindi. Sessizce çıktı salondan, e-
vi dinledi; kimseler yok. Hırsız gibi
çıktı kapıdan, anahtarı paspasın al-
tına attı, indirdi merdivenleri, ara so-
kaklardan savuştu.

Hikmet bey, derin bir oh çekerek
salona koştu. Salon, resmen pislik
kokuyordu. Burnunu tuttu. Sedire

ilişti gözü: Çarşaf yoktu. Kendini
tutamadı, boğulurcasına gülmeye
başladı. Karısı ve çocuklar, merak
içinde, girdiler salona. Kadın, bur-
nunu tutar tutmaz, Hikmet bey iyi-
ce bıraktı makaraları:

— «Herif resmen pislemiş yatağı
da, ondan kalkmazmış, hanımım!»
dedi. «Bak şu rezalet! Çarşafı mar-
şafı alıp gitmiş.»

Nezaket hanım, bir çığlık atarak
çöktü koltuğa:

— «Tuuu, hayvan herif!»
Sonra da başladı, hıçkırık hıçkırık
ağlamaya:

— «Mahvoldu salonum! Mahvoldu
eşyalarım! Ben şimdi n'apayım? A-
man Allahım! Hikmet, Hikmet, mah-
vettin beni! Keşke ben kıksaydım
kapıya. O hayvanı alır mıydım eve?
N'apıcım ben şimdi, n'apıcım?»

Çocuklar, burunlarını avuçlarıyla
bastırmış, somurtuk somurtuk dikti-
lip duruyorlardı.

Korkmazgil

— On AP'nin DP'ye geçeceği söyleniyor. —

— Sana defineci olduğun için mi gizar?

İçini çekti Hayri. O sırada karısı girdi içeriye:

— Kibrit var mı? dedi.

Kel Hayri, kibritini attı karısının önüne. Kadın kibriti alırken, alaylı:

— Bâri buldunuz mu bu sefer? dedi.

Kel Hayri hiç cevap vermedi. Ârif onbaşı, daha işin başında olduklarını söyleyecekti ki, kadın dışarıya çıktı. Bu aradan yararlanan Kel Hayri, şişesini başına dikti. Ondan çok Ârif onbaşı korktu. Şurada içeceği bir çaydı. Amma kadın görür de, bi bağırırmaya başlarsa, nasıl içerdi o çayı artık?

— Eyi ki görmedim, dedi.

Güldü Kel Hayri. Bâsılıyla:

— Bilyon mu, dedi, bu avrat getse ölürlüm ben vallaha. Hani şimdi on dakkada bir mi dikiyorum şişeyi gafama, o zaman dudacağım u-cundan heç eksik etmem. Eyi olduğu zaman çok eyidir, kötü olduğu zaman da çok kötü. Amma şöyle bi okkaya vursan, kötü olduğu zaman bin okkaysa, eyi olduğu zaman bi okka çekmez... Gizar işde bazan, ortada heç bi sebep yokken gizar...

Kadın, biraz sonra elindeki bir tepside iki bardak çayla girdi içeriye. Çayı uzatırken, Ârif onbaşıya sordu:

— İçdi deel mi sabaha gadar?

Ne desindi Ârif onbaşı? Kel Hayri'nin suratına baktı. Hayri, suçlu bir çocuk gibi önüne bakıyordu. Kadın tekrarladı:

— İçdi deel mi?

— İçdi amma, az içdi, dedi Ârif onbaşı.

Kadın, yaşlı kocasına döndü:

— Lan herif, dedi, o ciğerlerin h'r gün ulmuş (çürümüş) armutlar gibi dökülecek ya, bakalım ne zaman?

Kocasına çayı, istemiyerek uzattı. Bir an, odada yalnız çayı karıştıran iki kaşığı sesi duyuldu. Biraz sonra kadın:

— Evlisin deel mi? dedi Ârif onbaşıya.

— He, dedi Ârif onbaşı.

— Çoluk çocuk?...

— Var, bi oğlan, bi de kız... Neden bilmem sonadan vermedi işde heç Allah...

— Bizim heç yok!

Kadın, bu sözü söylerken kocasının suratına tükürür gibi baktı. Tekrarladı yine sözünü:

— Bizim heç yok...

Ârif onbaşı, bir sigara yaktıktan sonra:

— Bizimkiler, kız onsekiz, oğlan onyediyi yaşında... Biz onsekizindiyken başgöz edivermiş anamız... Yâni anıyacağın, oğlanla kızla bir bölüyor gibiyik...

Kadın, yine durdu durdu:

— Olmadı ki bizim heç, dedi. Olmadı. N'olurdu sanki bi dene ossa. Nasıl olsa bu adamdan insana hayır yok... Varsa deli deli definelere, yoksa şişe şişe ispirotoları. Gendine göre hava hoş. Gelir gece yarısı dük-kândan, bazan heç gelmez, define peşinde, amma bizim burda yalnızlıktan anamız ağlasın, ona nesî? Heç işde, göya biz de gadımk. Amma herif herif olmadıktan sonra...

İçti titredi bir anda Ârif onbaşı-nın... Gerçi pek konuşmazdı, pek meydan vermezdi bu gibi şeylere ama, karısı ona böyle bir şey söylese, kalkar çiğnerdi karısını.

«Amma herif herif olmadıktan sonra»

Ne demekmiş bu?

Kel Hayri'ye baktı... Ufalırmıştı ceketinin içinde. Elindeki sigarasının küllüne parmağıyla vuruyordu, sanki bir şeyleri, o küle anlatıyordu... Gerçekten kıpırdıyordu dudakları, ama sesi çıkmıyordu.

Ârif onbaşı:

— Olur vallaha bacım, böyle şeyler olur. Allahın takdiri, dedi.

Kadın, gözlerini çakmak çakmak

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

yaparak, kocasına bakarak konuşturu: — Acaba kulun heçbir gabahatı olmaz mı? dedi.

Cevap vermedi Ârif onbaşı. Galiba bu kadın, önce çayla başlayacak işe, yavaş yavaş işi kavgaya dökecek, sonra da Ârif onbaşıyı kovacaktı evden.

Kalktı Ârif onbaşı:

— Ben gidiyim, dedi.

— Yok canım, dedi kadın, oturun, konuşun, ben garışmam size. Durun birer çay daha getirim, zaten çok demledim...

Ârif onbaşı, kadın hakkında bir türlü karar veremiyordu. Neden böyle davranıyordu? Bilmeydi ki kadınları. Kimbilir ne derdi vardı bu kadının? Kadın kalkıp dışarıya çıkarken, gözleri kadının vücuduna ilişti. Dipsirdiydi daha. Sonra, elinde olmadan Kel Hayri'ye baktı. Göz-göze geldiler. Onbaşı sırtı, Hayri de sırtı. Kel Hayri:

— Getme getme otur, dedi.

Ârif onbaşı başını evet anlamında salladı. Giderse, evde kızılca bir kıyametin kopacağını zannettiği için tekrar oturdu minderinin üzerine. Sönmekte olan sigarasından bir iki nefes çekti, sigara yanmayınca, tuttu onu küllüğün içine atarak, bir ikincisini yaktı.

Mübeccel, çaylarla girdi tekrar. Â-

rif onbaşının çayını verdi, sonra kocasının. Görünüşte, uysal bir hizmetçi gibi geçti, minderine oturdu:

— Sen ne iş dutan ki? dedi.

— Ben mi? Ayakçıyım ben, gavede çalışırım.

— Bugün asdın işi tabii?...

— Heye...

— Ya yömüye?

— Getdi...

— Geder ya... Ne işiniz var dağların başında? Bir gün gurt mu parçalar, ayı mı parçalar? Hadi bizimkini boşver, onun kilometresi dolmuş, amma sana yazık, baksana aslan gibisin...

— Amma, dedi Ârif onbaşı, bi bulursak...

— Kim bulmuş ki? dedi kadın.

— Belli olmaz ki Mübeccel bacı.

— Deli işi sizinkisi, vallaha deli işi. Akıllı işi olsa herkes yapar.

Bu kez Ârif onbaşı alttan aldı:

— N'apacan ki, dedi, gırmışlık bi kere bu işin içine.

Kel Hayri, belini tutarak ayağa kalktı. Ârif onbaşı:

— Sen de mi gilyon benimle? dedi.

— Yok, dedi Kel Hayri, bi helâya gedecem.

Odada, Ârif onbaşıyla Mübeccel yalnız kaldılar. Bir ara Ârif onbaşı kadına kaçamak olarak baktı, kadın

da kendisine bakıyordu. Kızdı içinden Kel Hayri'ye, ne biçim adamdı bu? Daha ilk kez evine getirdiği bir erkeği karısıyla yalnız bırakıyor, tuvalete gidiyordu. Hadi Ârif onbaşı namuslu adamdı, bu taraflarda bezi yoktu, ya gelen namussuzun olri idiyse?

— Ben de dışarı çıksam? dedi kadına.

— Niye? dedi Mübeccel.

— Heç...

— Otur ölese!

Biraz sessiz durdular. Sessizliği kadın bozdu:

— Avradın güzel mi? dedi.

— Şey... Benim mi?... Şişman biraz...

— Şişman mı? Çok mu şişman?

— Epeyce...

— Aldığın zaman da şişman mıydı?

— Yoo, o gadar deeldi, sonadan şişmanladı.

— Eyi bakdın galiba?

— Yoo, gahırdan galiba. Yoklukdan olsa gerek.

— Şişmanlara horlar derler gece uyurken, horlar mı avradın?

— Horlamaz...

İçinden demek geçti:

«Horlamaz amma, ayağın üsdüme attı mı besdil gibi ezer.» Demedi.

Mübeccel sordu:

— Gavga eder misiniz heç?

— Yoo... Ben heç evde deelim ki.

Geceden geceye gelirim.

— Etmez misiniz geceleri gavga?

— Yoo...

— Ne edersiniz?

Ârif onbaşı anlamadı, sordu:

— Anlamadım?...

— Ne edersiniz dedim?

— Uyuruk...

— Hayri uyumaz, kalkar kalkar ispiroto içir. Saklarım, bulur gene içir. Sabaha gadar yatağın içi ispirotocu dükkanı gibi kokar Düşmüşlük bi kere n'apacan? Ananın babamın gözü kör olsun, vermişler...

— Ossun bacı olsun, n'apacan işde, insanın başında bi gocası...

Kadın, Ârif onbaşının sözünü ke-siverdi:

— Ossun ama, ossunnan olmuyor. Heç çocuğumuz yok. Bi kere zorman doktora getmeye razı ettim, ga'bahat gendinde çıktı.

— Ne gabahatı?

— Gabahat canım... Yâni erkekliği yokmuş...

Ârif onbaşının kafasının içi allak bullak oldu. Terlemeye başladı. Mendili de yoktu, kolunun yeniyle alını sildi:

— Ben getsem, dedi.

— Otur hele, isdersen bi çay daha veriyim.

— Yok yok, çay isdemem...

— Vallaha bi çek, iki çek burama geldi. Diyor ki şeytan, bir gün goy get!

— Yazık hal dedi Ârif onbaşı.

— Bize yazık deel mi?

Ârif onbaşı, içinden:

«Düşman başına, dedi, böyle avrat düşman başına.» Sonra erkekliği yok'u anlayamadı. Kel Hayri'nin çocuğu mu olmuyordu, yoksa gerçek-ten erkek mi değildi? Al bakalım işte, hazine, define derken, ne defi-nelere raslamıştı. Çöz işte şimdi çözebilirsen? Ama kabahat kendisinin-di. Daha çarşıdayken Kel Hayri'den ayrılacak, evinin yolunu tutacaktı.

Nesine gerekti Kel Hayri'nin erkei-liğinden, nesine gerekti Kel Hayri'nin çocuğu olmayışından? Ebe de-ğildi, doktor değildi. Hem bu kadın, nasıl böyle açık açık konuşuyordu.

Yoksa, kocasının erkekliği olmadığı için tüm erkekleri de mi kocası gibi zannediyordu? Kel Hayri'ye de iyiden iyiye kızıyordu. Belki tuvalete gideli onbeş dakikayı geçmiş, hâlâ dönmemişti.

Bir sigara daha yaktı. Kadın kalktı yerinden, komodinin çekmecesini çekti, içerisinde üç beş bayat şekerin bulunduğu tenekeden yapmış şekerliği Ârif onbaşıya uzattı:

— Buyur, dedi.

(Devamı var)

Başarınız ve istikbaliniz tutumlu ve isabelli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında açtacağınız her hesap

Yolda sizin için

en büyük şanstır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60295 - A - 20570 — 47)

AKBABA

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyat: 125 kuruş.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hayırlı haber

Falciya giden delikanlı sordu:
 — Kaza gibi, hastalık gibi bir şey görünüyor mu acaba?
 — Katiyyen, dedi falci. Öylesine uzun ve güzel bir ömrünüz var ki, değil sağlığınızın tehlikeye girmesi, günden güne daha da sıhhatli olacaksınız.
 — Anladım. Özetler misiniz?
 — Kısacası şu: Ne hastalık yüzü, ne hasta göreceksiniz!
 — Ama bu bir felâket! diye bağırır fâl baktıran.
 — Neden?
 — Hayata yeni atılmış genç bir doktorum da ondan!

Paris'te bir Amerikalı

Pigalle'de bir Amerikalı, barmene yaklaşıp, kulağına:
 — Hey boy... dedi. Bana Mona Lisa adlı küçük aşiftenin adresini verir misin? Beş dolar var sana...
 — Ne yazık ki bu adda bir aşifte gelmiyor bizim bara ve onu tanımıyorum! diye barmen cevap verdi.
 Amerikalı turist hiddetle:
 — Bu belki yüzüncü bar oluyor ki aynı cevapla karşılaşıyorum, dedi. Ama memleketimden ayrılmadan evvel herkes bana, «Paris'e gidersen mutlaka Mona Lisa'yı gör, onu görmeye değer sadece bu seyahat!» demişlerdi.

Yazısız

Yazısız

Trafik

Motosikletli trafik polisi yıldırım hızıyla giden lüks arabaya güçlükle yetişip, direksiyon başındaki ünlü iş adamının eblıye. tını istedi.

— Neden? diye bağırır lüks arabamın sahibi. Çok mu hızlı sürüyordum?

— Yoo, dedi memur, çok alçak tın uçuyordunuz!

Cevap

Sevgilisinin evlenme teklifinde bulunduğunu, gelen cevaplı telgraftan öğrenen genç kız postaneye koşarak, cevap için kaç kelime kullanma hakkı olduğunu sordu.

— Adres dışında on kelime, dedi memur.

Önüme hemen bir kâğıt çeken genç kız, on kelimelik cevabı yazdı: «Evet, evet, evet, evet, evet, evet...»

Yemek zevki

Yeni gelin, kocasına:

— Bir türlü huyunu öğrenemedim, dedi. Beş günden beri pişirdiğim mantarlı yahniye bayıldığını söylerken, nedense bugün o nu yemek istemiyorsun!

Mahkemede

Yargıç sordu:

— Sizi buraya getiren nedir?

Sanık cevap verdi:

— İki polis...

— Biliyorum. Suçunuz da gece yarısı gürültü çıkarmakmış.

— Olabilir. Zira polisler bana öyle bağırıyor ki, çevrenin rahatsız olmaması mümkün değil.

Televizyon

Küçük Henri'lerin televizyonu bozulmuştu. Tamirci çağırıldı. Çocuk, televizyonu inceleyen ustaya:

— Bence, dedi, arızayı bulmak için önce bunun içindeki kovboylarla, kızıl derilileri çıkarmamız gerekiyor galiba.

— Buyurun! Ne tatmak istersiniz?..

Buyrun üstünü!

Kapıya dayanan dilenci, ev sahibine:

— Allah rızası için bir dilim ekmek, diye yalvardı.

— Olsa vereyim, dedi ev sahibi. Kalmış dilim yok ki... Topu topu bir bütün ekmeğim var.

— Siz o bütün ekmeği getirin, diyen dilenci elini torbasına daldırdı, çıkardığı dilim dilim ekmeği ev sahibinin avucuna saydı: Buyrun üstünü!

Düşünmek gerek

Genç kadın, zırlı zırlı öten telefona uzandı. Bir erkek sesi:

— Sevgilim, dedi. Gün geçtikçe senin için deli oluyorum!

— Biliyorum, diye cevap verdi kadın.

— Benimle evlenir misin?

— Ne diyeyim, bilmem ki... Bu çok önemli bir meseledir ve uzun uzun düşünmem gerekir.

— Haklısın. Kararını öğrenmek için dilediğin kadar bekleyebilirim.

— Peki... Beş dakika sonra beni yeniden arayabilir misin?..

Delil

Rıhtımda dolaşırken denize düşen İskoçyalı boğulmuştu. Olayı gören diğer İskoçyalılar adamı kıyıya çıkardılar. Biri:

— Ölmüş! dedi.

Bir başkası sordu:

— Ölmüş mü?

— Evet.

— Peki ama nasıl anladınız, siz doktor musunuz?

— Doktor olmak şart mı? Bütün ceplerini karıştırdım, parmağımı bile oynatmadım!

Neden olmasın?

İki kadın dertleşiyordu. Biri:

— Sık sık kendi kendime soyarım, «Pol beni gerçekten seviyor mu acaba?» diye.

Diğeri teselli etti:

— Sever, sever... Hele Pol'ün zevk sahibi bir erkek olacağını hiç sanmam!

Sessiz bir semt

Evi gezdiren komisyoncuya müşteri sordu:

— Ev güzel ama, semt sessiz ve sakin midir acaba?

— Dünyayı dolaşsam buradan daha sakin bir yer bulamazsam, dedi komisyoncu. Düşünün, eve giren hırsızlar eski kıracıyı öldürmüşler de, olay üç ay sonra duyulmuş!

Çocuk aklı

Küçük Kloyd annesine sordu:

— Bebekleri dünyaya kim getirir?

— Leylekler, yavrum.

— Peki, onları leyleğe kim asmarlar?

Yazısız

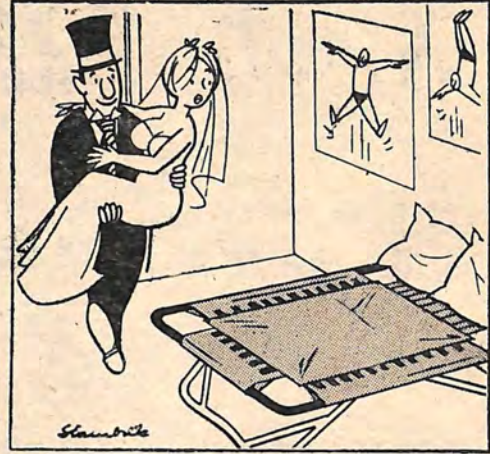
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

— ÇİZGİLİ ŞEYLER SENİ ZAYIF GÖSTERİYOR KARCIGIM !!

YAZISIZ

YAZISIZ

— VAKIT KAZANMAK İÇİN ŞİMDİDEN SOYUN-SANIZA !!

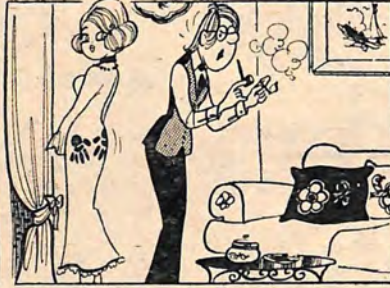
— HAYRET, BİZİM OĞLAN BULAŞIK YIKAMAŞİNİ NE KADAR DA SEVİYOR !!

— OOH NE GÜZEL EVİMİZ Sİ-CACIK ...

— AMA BİZİM KÖMÜRÜMÜZ BİTMİŞTİ ...

— KÖMÜRCÜ BUGÜN GETİRDİ ŞEKERİM !!

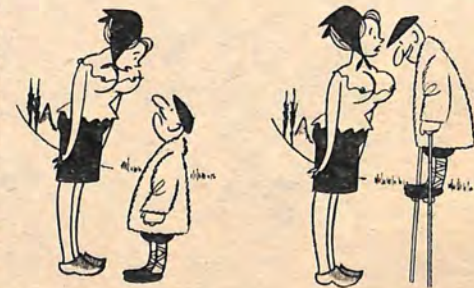
— YEMİN EDERİM Kİ ASKERLİK ARKADAŞIMIN EVİNDEYİM ... HAH, BAK .. ŞİMDİ GELDİ, VE-REYİM DE KONUŞ İSTERSEN !!

— ANLAMADINIZ GALİBA ... SİZDEN ZAM İSTİYORUM ... SİZ İSE BOYLUNA BAŞINIZI SALLIYORSUNUZ !!

— AĞZINA İÇKİ KOYMAZ AMA, GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ ÇOK ÇAPKINDIR !!

YAZISIZ

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
cildinizi masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve cildi tahriş
etmeden yüzünüzün
nemini alınız.

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

Gençlik

GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

(Ak. : 48)

sizin ÖZ malınız

PURO

tanınmış filim yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabundur

